

park

:05

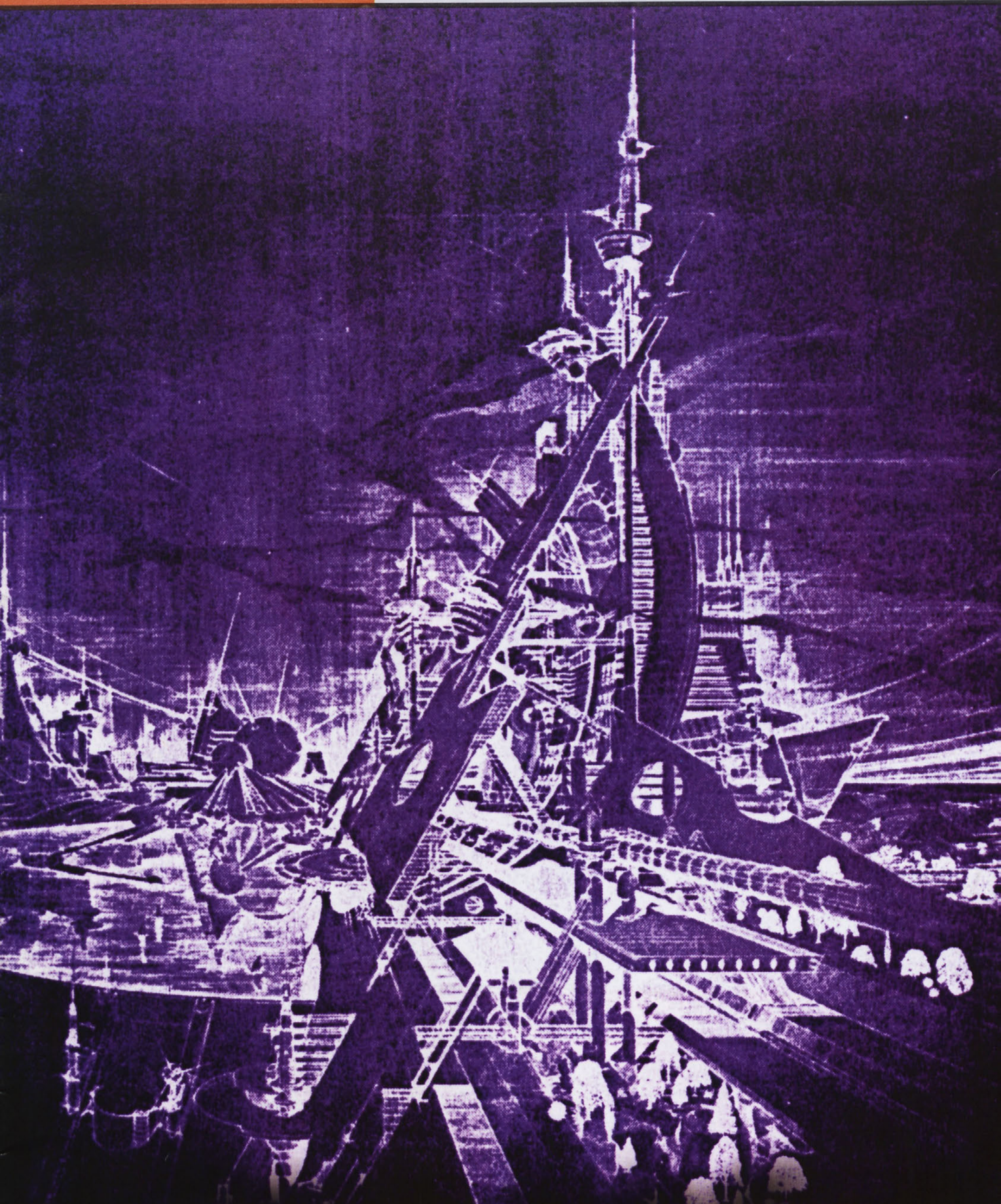
regionalni mesečnik

Zgodba s Kostelskega
Intervju: Cubismo, Gregor Luštek
Strip: Dr. Novškova poslednja bitka
Potlač: Razpis za županov fotelj

številka 5, letnik 5, marec 2002, cena 350 SIT | www.park-on.net

9 771408 718002

Rudolfswert 2052

park:naročilnica

poseben popust za nove naročnike:

za prvih 5 številc samo **1000** tolarjev

Da, naročam se na časopis Park

Ime

Priimek

Naslov

e-mail

Naročnina velja do preklica.

Pošljite na naslov:

Park
Prešernov trg 8
8000 Novo mesto

email: park@zalozba-goga.si

tel: 07 393 08 12

fax: 07 393 08 00.

noben klon ni kos originalu...

park

get your own@www.park-on.net

AVTO ŠOLA
Zala

Koštalova 40
8000 Novo mesto

gsm: 031 630 366 ali 041 630 366

Izrezek iz reklame
velja kot kupon za:

1URO

brezplačne vožnje

z dokazilom o statusu vam priznamo
tudi 10% študentski popust

TV Novo mesto, d.o.o.

Podbevškova 12

tel.: 07/39 30 860

trženje: 07/39 30 872

faks: 07/39 30 870

e-pošta: uredniki@tv-nm.si

*Izkoristite moč
žive slike*

... na Dolenjskem,
v Beli krajini in Posavju

BELBLED

Trgovina in servis z računalniško opremo

Ugodna ponudba prenosnih računalnikov!

V trgovini vam nudimo:

- kvalitetne in visoko zmogljive računalnike znanih proizvajalcev
- kvaliteten servis računalniške opreme
- tiskalnike, digitalne fotoaparate in kamere, monitorje...
- veliko izbiro računalniških iger
- popolno ponudbo računalniške opreme

S tem oglasom kupite ob nakupu računalniška prejme praktično darilo!

Dobrava 35, 8222 Otočec ob Krki

Tel: 07/30-99-400, fax: 07/30-99-401

email: belbled@belbled-sp.si

<http://www.belbled-sp.si>

u v o d n i k

Demontaža

basket

Novomeški košarkarji se niso uvrstili v drugi krog evrolige, čeprav trenutno igrajo najbolj atraktivno, nemara pa tudi eno najboljših iger v Evropi. Postala je že navada, tako rekoč ljudska fraza, da se za neuspeh krivi nekdanjega trenerja Pipana. Seveda ni nobenega dvoma, da je menjava trenerja eden od razlogov za prepoved naše ekipe na igrišču, ki navsezadnje vendarle ni zadostovala za napredovanje. Pipanu gotovo ni uspelo dovolj motivirati igralce na tekmah, prav tako ni imel dovolj avtoritete nad razposajenimi igralci, ki so v tistih časih namesto na igriščih kraljevali v diskotekah (le kje mislite, da se je Bennett Davison naučil komada "Varala si me", ki ga rad zapoje novinarjem kot dokaz, da se pri nas res dobro počuti?). Toda, kot vemo, uspeh nikoli ne pride čez noč, kar trdi tudi trener Spahija, ki nikoli ne pozabi omeniti Pipanovih zaslug za sedanje dobre igre. Izgon s ponižanjem, ki ga je doživel Ali Pipan, je bolj primeren za kakšne barbarske navade grških ali pa turških klubov in navijačev, kot pa za novomeško košarko, ki si vendarle želi primerjave s uspešnimi klubi na Zahodu. Morda je pravi razlog prepoveda potrebno iskati v rošadah v vodstvu kluba, ki očitno ne misli več pustiti, da bi osebni interesi prevladali nad interesi igre.

lokalna politika

Nekaj podobnega se mora očitno zgoditi tudi pri mestni politiki. Župan Novega mesta dr. Anton Starc, ki pa je morda bolj marioneta ekipe, ki ga obkroža, že nekaj let duši ustvarjalno energijo, ki se koncentrira v krogu Društva novomeških študentov. Društvo je ustanovitelj kluba LokalPatriot, Založbe Goga, Knjigarne Goga, Infotočke, Jazzintija, Fotopuba in še marsikaterega projekta, ki povezuje več sto ustvarjalnih ljudi (in ki ima med svojo publiko lep del mlajše in srednje generacije novomeške populacije), in ki skušajo iz Novega mesta narediti mesto, ki bo ponudilo kaj več kot le gostovanje skupin iz drugih delov države. Seveda je razlog več kot očiten, samo nihče si tega ne upa javno izreči: na čelu občine je lokalna ločina Liberalne demokracije, ki na volitvah ne zmaguje zaradi kakšne modre politike, ampak zaradi imena, ki ga nosi, in zaradi medijske praznine, ki jo obdaja. Ta lokalna oblast se boji tega, da so med idejnimi nosilci Društva novomeških študentov ljudje, ki jih pač niso srečevali na partijskih sestankih.

Seveda se zaenkrat ni bati, da bi projekti in zavodi, katerih pobudnik je DNS, propadli, saj imajo ekonomsko zaledje v študentskem delu, ki ga "obdavljuje" študentski servis Društva. Toda kaj se bo zgodilo s študentskimi servisi po vstopu v Evropo, je še neznanka: po mnenju nekaterih namreč ponudba študentskega dela predstavlja neloyalno konkurenco na trgu delovne sile. Glede na vse to bo potrebno podrobno pogledati, kako se bo delil keš davkoplačevalcev na letošnjih občinskih razpisih, pa tudi kaj vse vsebuje novi dvoletni proračun mestne občine, ki je bojda razvojno naravnano.

državna politika

Če je na lokalni ravni politike (pravzaprav cenenege politikanstva) preveč, ga je na državni ravni premalo. Pomembnejši politiki so enotno za vstop Slovenije v Nato, pri čemer ne moti toliko samo dejstvo vstopanja, temveč najprej to, da se nasprotnike - po stari slovenski plemenski navadi - označuje kar za nasprotnike slovenstva, jugonostalgike ali celo za (tu pride do zanimivega paradoksa) nasprotnike demokracije. Po drugi strani moti servilni odnos predstavnikov obrambnega ministrstva, Vlade in večine medijev do vsakega Natovega uradnika, ki pride nadzirat našo vojsko. Vojska bi morala biti eden najbolj ponosnih in samozavestnih aparatov države, mi pa imamo vojsko, ki jo vodijo ljudje, ki znajo predvsem pozorno poslušati in kimati tistemu, kar jim narekuje tujina. Je kdo pomislil na to, da po vseh teh "prijateljskih" obiskih našo vojsko bolj od naših zastopnikov poznajo tuje vojske?

Najbolj seveda preseneča odnos Združene liste socialnih demokratov, katere predsednik se je postavil ob bok jastrebov vstopa Ruplu, Grizoldu in Janši, navkljub temu, da njegov podmladek temu močno nasprotuje. Od predsednika levičarske stranke bi bilo pričakovati vsaj zadržanost ob vstopanju v militaristične organizacije in umirjeno, bolj pacifistično politiko. Sicer pa je pacifizem, ki je bil eden od ideoloških temeljev nastanka Republike Slovenije, pri nas že dolgo pozabljena beseda.

Če je agresivnost, s katero se je Janša (ki je tudi socialdemokrat) pridružil vladni kampanji za Nato, nerazumljiva, je potrebno pohvaliti dve potezi njegove SDS: končno se je začela zbirati politična volja za odpravo obveznega služenja vojaškega roka, tega ostanka hladne vojne.

Druga poteza pa so intervencije poslancev SDS pri obravnavi "delavske ustave", se pravi Zakona o delovnih razmerjih, ki čaka na tretje branje v Državnem zboru. Poslanci SDS so uspeli v korist delavcev spremeniti vladne "levosredinske" predloge o konkurenčni klavzuli: sedaj bo ob konkurenčni klavzuli potrebno v delovni pogodbi zapisati tudi določbo o denarnem nadomestilu. Prav tako se je na predlog poslancev SDS uveljavilo določilo, da se iz tri na pet let podaljša zastaralni rok za izplačilo terjatev iz delovnega razmerja (na primer neizplačan regres). Ni pa jim uspelo s predlogom, da bi v določila o varovanju delavčevega dostojanstva poleg varovanja spolne nedotakljivosti vpeljali tudi varovanje proti nadlegovanju na podlagi rase, barve kože, spola, starosti, invalidnosti, zakonskega stanu, nosečnosti, verske ali politične pripadnosti. Pri tem je nenavadno to, da so bili pri tem tiho poslanci Liberalne demokracije, ki bi glede na liberalizem, ki ga nosijo v imenu, vendarle morali biti najglasnejši pri vprašanih, ki zadevajo osnovne človekove pravice. Njihov liberalizem je očitno predvsem liberalizem "svobodnega trga", se pravi svoboda nemotenega kroženja kapitala. S tem se LDS postavlja ne na sredino ali celo "levo sredino", kot trdijo, ampak na evropsko desnico. Janševa socialdemokracija pa se s tem, ko je resno vzela skrb za pravice nižjih socialnih kategorij, morda vendarle premika na levo.

svet

Ob soglasju slovenskih politikov za vstop v Nato pravzaprav v vojnem stanju, namreč v "vojni p... Miloševićevega zagovora pred mednarodnim Albancev bo interpretiral kot boj proti terorizmu... čudno, da je ameriški kongres že zahteval, da... ustreza, da se sodi podobni politiki, kot jo tre...

k a z a l o

P O L I S

Matija Škof: Heider, jebi se 4
 Marijan Dovič: Janez Kranjski, vojak na Filipinih 5
 Barica Smole: Ne več seks in droge, 5
 revščina je tabu

R E P O R T A Ž A

Gregor Bernard: Zgodba s Kostelskega 6
 Tina Ban: Reportaža iz Grenobla 7

F O T O P U B

Tomaž Grdin: Ukradena identiteta 8

G L E D A L I Š Č E

Magda Lojk, Zgodovina gledališča na 9
 D o l e n j s k e m (l)

L J U B E Z E N

Anja Rebolj, Valentinova enolončnica 9

I N T E R V J U 10-11

Andreja Kopač vs. Gregor Luštek
 Dominika Potočnik vs. Hrvoje Rupčić, Cubismo

NAGRADNA KRIŽANKA 12

FOTOZGODBE 13

INFOPARK 14

KULTUM 15

park ext 16

STRIP 17

POTLAČ, LOKALNO 18

Začela se je bitka za županski totelj. Dajte Bogu, kar je božjega in psu, kar je pasjega. Dr. Novškovi nategi. Vse zelo šuš šuš in puš puš. 19-20

SPREHODI SE PO SVOJEM PARKU!
 o, lej ga,
 novi park!

Dovič,
 Rok Jožef,
 rovič,
 oštjan Pucelj
 ntov - DNS
 popust. Naročnina velja
 takšno dostavo 40 EUR.

u v o d n i k

Demontaža

basket

Novomeški košarkarji se niso uvrstili v drugi krog evrolige, čeprav trenutno igrajo najbolj atraktivno, nemara pa tudi eno najboljših iger v Evropi. Postala je že navada, tako rekoč ljudska fraza, da se za neuspeh krivi nekdanjega trenerja Pipana. Seveda ni nobenega dvoma, da je menjava trenerja eden od razlogov za prepoved naše ekipe na igrišču, ki navsezadnje vendarle ni zadostovala za napredovanje. Pipanu gotovo ni uspelo dovolj motivirati igralce na tekmah, prav tako ni imel dovolj avtoritete nad razposajenimi igralci, ki so v tistih časih namesto na igriščih kraljevali v diskotekah (le kje mislite, da se je Benett Davison naučil komada "Varala si me", ki ga rad zapoje novinarjem kot dokaz, da se pri nas res dobro počuti?). Toda, kot vemo, uspeh nikoli ne pride čez noč, kar trdi tudi trener Spahija, ki nikoli ne pozabi omeniti Pipanovih zaslug za sedanje dobre igre. Izgon s ponižanjem, ki ga je doživel Ali Pipan, je bolj primeren za kakšne barbarske navade grških ali pa turških klubov in navijačev, kot pa za novomeško košarko, ki si vendarle želi primerjave s uspešnimi klubi na Zahodu. Morda je pravi razlog prepoveda potrebno iskati v rošadah v vodstvu kluba, ki očitno ne misli več pustiti, da bi osebni interesi prevladali nad interesi igre.

lokalna politika

Nekaj podobnega se mora očitno zgoditi tudi pri mestni politiki. Župan Novega mesta dr. Anton Starc, ki pa je morda bolj marioneta ekipe, ki ga obkroža, že nekaj let duši ustvarjalno energijo, ki se koncentrira v krogu Društva novomeških študentov. Društvo je ustanovitelj kluba LokalPatriot, Založbe Goga, Knjigarne Goga, Infotočke, Jazzintija, Fotopuba in še marsikaterega projekta, ki povezuje več sto ustvarjalnih ljudi (in ki ima med svojo publiko lep del mlajše in srednje generacije novomeške populacije), in ki skušajo iz Novega mesta narediti mesto, ki bo ponudilo kaj več kot le gostovanja skupin iz drugih delov države. Seveda je razlog več kot očitno, samo nihče si tega ne upa javno izreči: na čelu občine je lokalna ločina Liberalne demokracije, ki na volitvah ne zmaguje zaradi kakšne modre politike, ampak zaradi imena, ki ga nosi, in zaradi medijske praznine, ki jo obdaja. Ta lokalna oblast se boji tega, da so med idejnimi nosilci Društva novomeških študentov ljudje, ki jih pač niso srečevali na partijskih sestankih. Seveda se zaenkrat ni bati, da bi projekti in zavodi, katerih pobudnik je DNS, propadli, saj imajo ekonomsko zaledje v študentskem delu, ki ga "obdajuje" študentski servis Društva. Toda kaj se bo zgodilo s študentskimi servisi po vstopu v Evropo, je še neznanka: po mnenju nekaterih namreč ponudba študentskega dela predstavlja nelojalno konkurenco na trgu delovne sile. Glede na vse to bo potrebno podrobno pogledati, kako se bo delil keš davkoplačevalcev na letošnjih občinskih razpisih, pa tudi kaj vse vsebuje novi dvoletni proračun mestne občine, ki je bojda razvojno naravnano.

državna politika

Če je na lokalni ravni politike (pravzaprav cenenege politikanstva) preveč, ga je na državni ravni premalo. Pomembnejši politiki so enotno za vstop Slovenije v Nato, pri čemer ne moti toliko samo dejstvo vstopanja, temveč najprej to, da se nasprotnike - po stari slovenski plemenski navadi - označuje kar za nasprotnike slovenstva, jugonostalgike ali celo za (tu pride do zanimivega paradoksa) nasprotnike demokracije. Po drugi strani moti servilni odnos predstavnikov obrambnega ministrstva, Vlade in večine medijev do vsakega Natovega uradnika, ki pride nadzirat našo vojsko. Vojska bi morala biti eden najbolj ponosnih in samozavestnih aparatov države, mi pa imamo vojsko, ki jo vodijo ljudje, ki znajo predvsem pozorno poslušati in kimati tistemu, kar jim narekuje tujina. Je kdo pomislil na to, da po vseh teh "prijateljskih" obiskih našo vojsko boli od naših zastopnikov poznajo tuje vojske?

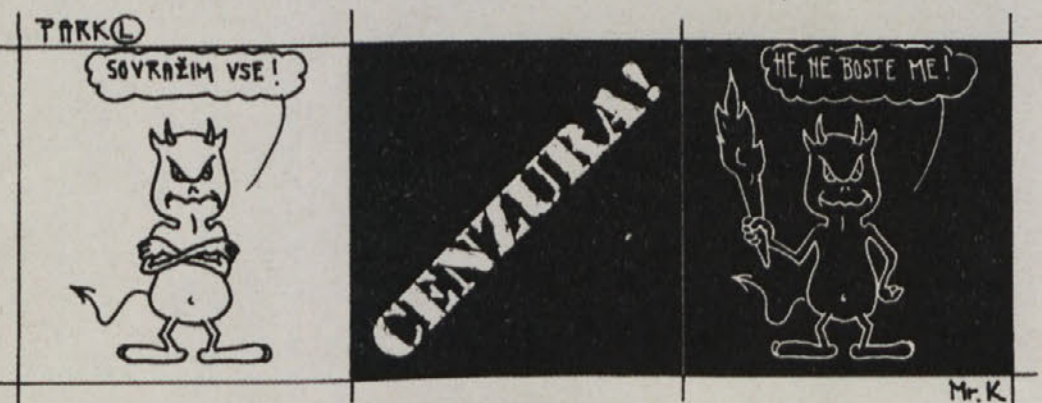
Najbolj seveda preseneča odnos Združene jastrebov vstopa Ruplu, Grizoldu in Janši, predsednika levičarske stranke bi bilo pričakovano umirjeno, bolj pacifistično politiko. Sicer pa Slovenije, pri nas že dolgo pozabljen besed

Če je agresivnost, s katero se je Janša (ki je je potrebno pohvaliti dve potezi njegove SD: služnja vojaškega roka, tega ostanka hladni Druga poteza pa so intervencije poslancev S razmerjih, ki čaka na tretje branje v Državni "levosredinske" predloge o konkurenčni klavi zapisati tudi določbo o denarnem nadomestil se iz tri na pet let podaljša zastaralni rok za i regres). Ni pa jim uspelo s predlogom, da bi v spolne nedotakljivosti vpeljali tudi varovanje p invalidnosti, zakonskega stanu, nosečnosti, v tem tiho poslanci Liberalne demokracije, ki bi najglasnejši pri vprašanih, ki zadevajo osnovni liberalizem "svobodnega trga", se pravi svobodno sredino ali celo "levo sredino", kot trdijo, ampak je resno vzela skrb za pravice nižjih socialnih k

svet

Ob soglasju slovenskih politikov za vstop v Nato se med drugim pozablja na to, da je ta vojaška organizacija pravzaprav v vojnem stanju, namreč v "vojni proti terorizmu". Ta "vojna proti terorizmu" bo tudi glavni argument Miloševićevega zagovora pred mednarodnim tribunalom za vojne zločine. Svojo nasilno politiko do kosovskih Albancev bo interpretiral kot boj proti terorizmu in se skušal predstaviti kot prvoborec vojne proti "osi zla". Ni čudno, da je ameriški kongres že zahteval, da se zmanjšajo sredstva za mednarodno sodišče, saj jim nikakor ne ustreza, da se sodi podobni politiki, kot jo trenutno vodijo sami.

Uroš Lubej

k a z a l o

P O L I S

Matija Škof: Heider, jebi se 4
Marijan Dovič: Janez Kranjski, vojak na Filipinih 5
Barica Smole: Ne več seks in droge, 5
r e v š č i n a j e t a b u

R E P O R T A Ž A

Gregor Bernard: Zgodba s Kostelskega 6
Tina Ban: Reportaža iz Grenobla 7

F O T O P U B

Tomaž Grdin: Ukradena identiteta 8

G L E D A L I Š Č E

Magda Lojk, Zgodovina gledališča na 9
D o l e n j s k e m (l)

L J U B E Z E N

Anja Rebolj, Valentinova enolončnica 9

I N T E R V J U

Andreja Kopač vs. Gregor Luštek 10-11
Dominika Potočnik vs. Hrvoje Rupčić, Cubismo 12

NAGRADNA KRIŽANKA

8000 Novo mesto
Slovenija
Prešernov trg 8
Park

Postna plačana
do 10.000

Naročam časopis Park do preklica.

Ime in priimek _____
Podjetje _____
Naslov _____
Davčna številka (za davčne zavezanke): _____

a) Pravna oseba
b) Fizična oseba (10% popusta)
c) študent, upokojenec, dijak, vojak, mati samohranilka, državljan na
šolski dopust, begunec (15% popusta)

naročilnica

19-20

OGLASI

park:kolofon

regionalni mesečnik
številka 5, letnik 5
marec 2002
ISSN 1408-7189

Naslov uredništva: Park
Prešernov trg 8
8000 Novo mesto

e-mail: park@zalozba-goga.si
web: www.park-on.net

Telefon: 07 393 08 12

Trženje: Luka Blažič, 041 519 981
Marjeta Kocjan, 031 854 421

Naročila in distribucija: 07 393 08 12

odgovorni urednik: Uroš Lubej
uredništvo: Tina Ban, Boris Blaič, Marijan Dovič,
Jure Kocuvan, Iztok Kovačič, Rok Jožef,
Petra Ostanek, Damir Skenderović,
Damijan Šinigoj

oblikovanje in prelom: Igor Ajdišek
naslovnica in ilustracije: Iztok Kovačič
fotografi: Tomaž Grdin, Borut Peterlin, Boštjan Pucelj
lektorica: Nina Štampohar

filmi: Špes Grafika
tisk: Tiskarstvo Opara

ustanovitelj: Društvo novomeških študentov - DNS
izdajatelj: Založba Goga
direktor Založbe: Gregor Macedoni

SPREHODI SE PO SVOJEM PARKU!

Naročniki (fizične osebe) imajo 10% popust, dijaki, študentje, vojniki, upokojenci, državljani na porodniškem dopustu in brezposelni pa 15% popust. Naročilna velja od tekoče številke do pisanega preklica, odgovori pa veljajo od naslednjega obračunskega obdobja. Naročnina za tujno znaša 35 EUR, z letalsko dostavo 40 EUR.

Jebi se, Haider, bravo, Zeman!

Matija Škof

Aja, da besedi "jebi se" ne sodita v naslove uglednih in naprednih časopisov? In tako tudi ne v ta mesečnik, ki je prvi v našem mestu in je med drugim namenjen tudi mladini, da jim približa bolj oddaljene teme in jim razkrije bolj odrinjene poglede? Kam pa pelje ta svet, če danes že v naslovih prebiramo te preklete besede o jebanju drug drugega, mar ne? Res ne vem, kam. Kamor koli že, pa ne po moji krivdi.

No, besede bi lahko opravičil, češ, da smo se znašli sredi filozofskega prostora, kjer je vse dovoljeno, predvsem pa besed ne jemlješ osebno, če si seveda v špilu. Pa ne bom. To izjavljam kar sredi stvarnega sveta in mislim osebno. Zelo osebno. Tako kot jemljem osebno to, da se neka populistična svinja na račun mojih rojakov, ki jih je zgodovina pač pustila izven meja naše ponosne mlade države, in nevednih, blaginje želnih Koroščkov politično okorišča in si nenazadnje tudi mastno polni žep, predvsem pa polni svojo zafustrirano, *nevarno* glavo s nepotrebnim egom. Da, tudi nevarno. Ker poleg teh "manjših" posledic (kakšna tabla s slovenskim napisom manj, kakšno zgodovinsko dejstvo manj ali pa le obrnjeno na glavo, kakšna elektrarna manj ali pa kakšno leto čakanja več za vstop v EU ...) se rojeva, oprostite, je že zdavnajrojena in uspešno odraščala, tudi nestrpnost. Ta svinja namreč v tistih malih Koroških, ki jim, roko na srce, prav nič ne manjka, prebujata tisto sovražstvo do sočloveka, ki se v vsakem od nas skriva in se prebudi, ko si mislimo, da se mora. Češ, sedaj je pa tega dovolj, ti Slovenčki nas bodo še požrli, baje celo izdajajo zemljevide, na katerih pod Slovenijo spada tudi Koroška. Še malo, pa se bodo odločili za referendum in pristali bomo, reveži, sredi Balkana. Bog ne daj! Te Slovenčki je treba v kali zatreti. Kakšne dvojezične table neki!? Postavi jo, pa boš videl, ti slovan

zarukani. Ja, nekaj takega se ti zgodi v glavi, ko iz dneva v dan poslušas o "nevarnosti", ki ti preti. In koga boš naposled izbral za zastopnika svoje ogrožene svobode? Joerg Haider für Führer!

Ti tam zadaj pa so prišli že tako daleč, da nacionalistične ideje zastopajo že najbolj leve stranke. Kratko malo so spoznali, da si Koroška več ne moreš pridobiti, ne da bi zaigral na to noto. In odveč je dodati, da smo vse to že videli. Te vrhunske, uspeh zagotavljajoče politične prijeme so namreč v 30-tih letih prejšnjega stoletja uporabljali mojstri populizma in manipulacije, nacisti. No, o posledicah njihovih prijemov pa tu res ne bomo govorili. Bili pa bi prav vulgarni, če bi jih poskušali primerjati z eno nedolžno besedo o jebanju, ki pri vsakem od nas prav gotovo obuja prav lepe spomine.

In kje je tu Zeman? Ta model je namreč Haiderja, ki se je ponovno ustrašil in zraven prestrašil še veliko svojih Avstrijčkov tiste elektrarne, ki zna iti vsak trenutek v zrak in jo je dodal še češki predsednik Havel, ki je Avstrijcem na njihovo ogorčenje odgovoril le z nestrpnost. Ta svinja namreč v tistih malih Koroških, ki jim, roko na srce, prav nič ne manjka, prebujata tisto sovražstvo do sočloveka, ki se v vsakem od nas skriva in se prebudi, ko si mislimo, da se mora. Češ, sedaj je pa tega dovolj, ti Slovenčki nas bodo še požrli, baje celo izdajajo zemljevide, na katerih pod Slovenijo spada tudi Koroška. Še malo, pa se bodo odločili za referendum in pristali bomo, reveži, sredi Balkana. Bog ne daj! Te Slovenčki je treba v kali zatreti. Kakšne dvojezične table neki!? Postavi jo, pa boš videl, ti slovan

Es.: Ko sem že opravičil (mislim, da sem) te močno izrazne besede, bi kar brez argumentiranja, kar tako, še dodal: Jebi se, Bush!!!!!!

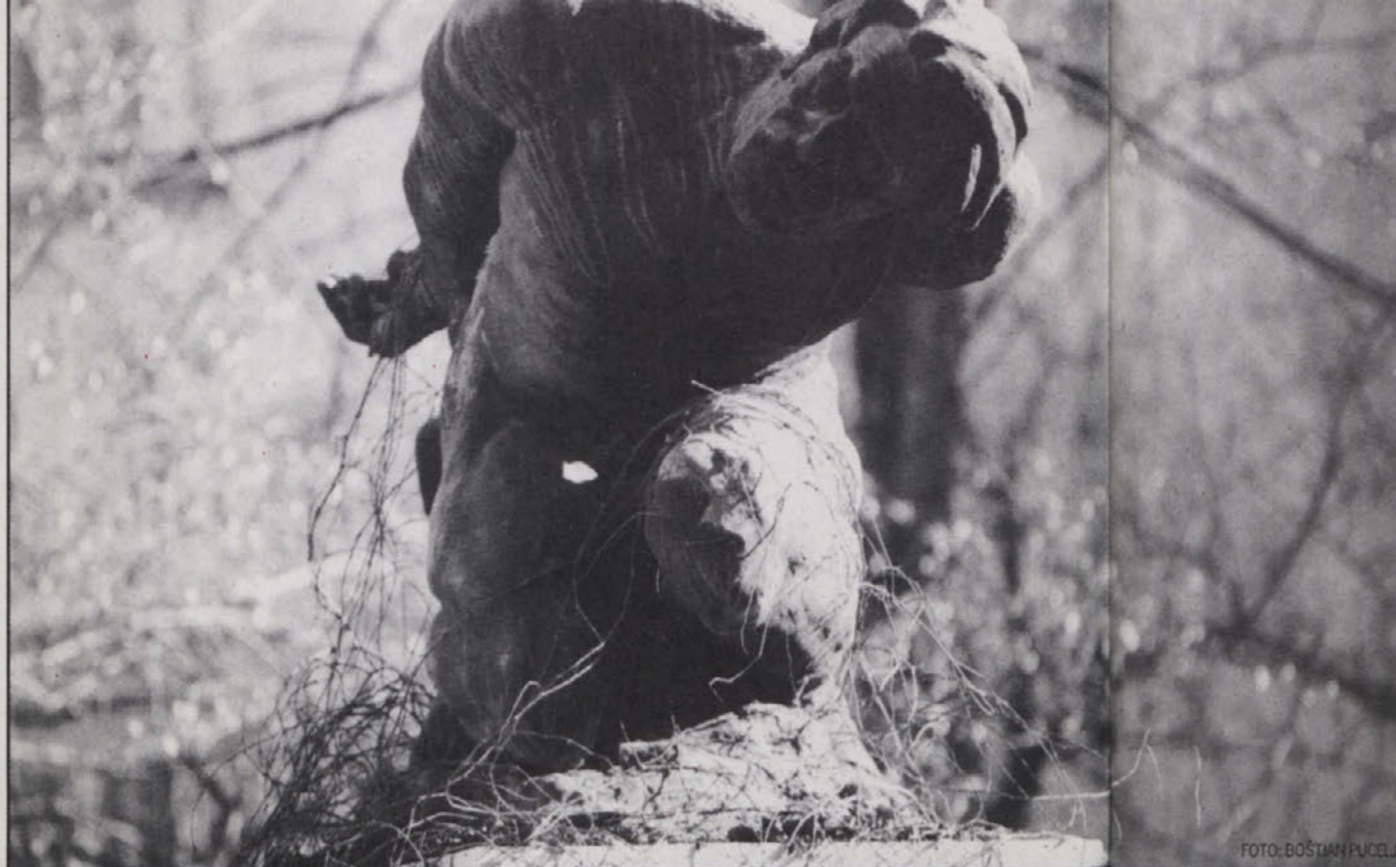

FOTO: BOŠTIAN PUČEJ

Janez Kranjski, vojak na Filipinih (II) Še težji časi za NATO spletkarjenja

Marijan Dovič

"Kdor noče v NATO, ni Slovenec!"
(aktivistični letaki, Ljubljana, jesen 2001)

Kljub temu da smo našo rubriko, namenjeno umirjanju militantnežev, nameravali umakniti s sporeda, nam novi in novi obračuni ter nenavadne politične peripetije preprečujejo, da bi jo resnično črtali: kaj je v igri, kje so boji, kje fronta, kdo je na kateri strani, se bomo vprašali; kdo igra za koga, kdo proti komu, kdo komu kadi in konec koncev - komu zvoni?

Odgovori so zelo enostavni: vojno, ki jo financiramo davkoplačevalci, bje na eni strani slovenski politični vrh z leve, desne in srednje, intelektualci s proletarcem, kmet z obrtnikom, politik z doktorjem; vsi imenitno, orgiastično in srečno združeni v skupnem nacionalnem interesu, ki mu ob boku, z zadnjico ob zadnjici tako rekoč, stoji pretežni del medijske mašinerije - tako smo vsak dan večkrat pričra poročanju nepristranskih novinarjev z nacionalke in radia, ki so nedvoumno zaznali in spoznali, doumeli nacionalni interes z vso in popolno gotovostjo v teh negotovih časih, ko pritiska Avstrijec, pritiska fašistoidni Italijan in vzhodni sosed postavlja neetične birokratske ovire marljivemu in od nekdanj za trgovino nadarjenemu Slovencu. Oh, kako lepo bi se bilo že končno nasloniti na Velikega Brata, si odpočiti na njegovem močnem Ramenu...

A kaj, ko še vedno obstaja zaslepljena druga stran; resda šibka - oglašajo se nekateri časopisi bodisi s posameznimi prispevki ali s tematskimi bloki. "Čefur-komunistična zalega", kot Mladino krsti moj izobraženi prijatelj, "jugonostalgiki" in podobne "sile kontinuitete", ki jih spomin na bivšo totalitarnostno diktaturo ne le ne zmrazijo, ampak jim zbujajo zasanjan resentment? Ti obstranci, kalilci miru in razdiralci enotnosti narodove - pomislimo! - imajo sami sebe za glas skeptičnega razuma, ki ne verjame v imaginarij pravičnega Zahoda ali ne zaupa v čisto praktične vidike vključevanja, ob tem pa evidentira "bebavo servilnost" politikov, ki jim tuja veleposlaništva "popestrijo življenje"?

In v to fronto naj bi se vključil tudi Park - z objavo tega prispevka? (Nekoč mi je novinarski kolega rekel, da če se objavi le članek z ene strani fronte, potem časopis implicitno pristane na tej strani fronte. Mi dodajamo, da če pa objavlja z obeh strani fronte, potem izgublja identiteto!) Da, prijatelji, v teh nevarnih in mračnih časih se Park - s svojim skromnim dometom - eksplicitno postavlja na fronto (ali bomo sploh kdaj lahko opustili dolgočasne vojaške metafore?) maloštevilnih drugače mislečih, na stran ponižanih in razžaljenih, ožigosanih, zaslepljenec - Neslovenec, tako rekoč izdajalcev, emigrantov, plemenitih idiotov! Ali res? Mislim, ali res maloštevilnih? Ne, prijatelji, ni tako! Fronta je široka, zaledje je močno. In topovski udarci, četudi redki, so natančno merjeni, spodbujajo pa jih nekatere okoliščine, o katerih smo že pisali - navdušenje nad Bushovim krizarskim pohodom plahni, in ljudstvo, ta nepremagljiva demokratična instanca, ki zna presenetiti, tokrat še ni v celoti nasedlo.

Pojmo torej hvalo ljudstvu, narodu, temu klenemu elementu, ki ga nič ne more izpriditi; niti vsakodnevna natočevanja in draga kampanja, ki jo vodijo oligarhija in njena protagonista zunanji in obrambni minister, niti najširši medijski "support". A ta "support" le ni stoodstoten. Ogledajo si, kakšno gradivo nudijo novejši medijski prispevki k javnemu plenumu, ki se končno začelna na temo Slovenija in NATO. Ta plenum smo nekaj mesecev nazaj še pogrešali, zdaj pa se argumentirana debata krepki; z njo pa na naši strani fronte tudi prepričanje, da brez nadaljnje debate in po možnosti tudi referenduma ne bo šlo - če je mogoče v drugih primerih, celo ob spremembi volilnega sistema, v upravičenost tega dvomiti, tukaj to ne bi smelo biti mogoče.

Sluzava servilnost slovenske politike v odnosih do NATA pa postaja vse bolj očitna in v nebo vpjjoča, medtem ko dobrih argumentov ZA še ni; in to ne uide več niti načeloma provladni Sobotni prilogi oziroma Delu - tako 2. februarja ugotavlja

ekonomist dr. Bogomir Kovač, ko govori o za malo držav neugodnih ekonomskih vidikih včlanitve, tudi tole: "Toda EU in NATO sta v bistvu nasprotni instituciji in EU v globalnem taktičnem boju z ZDA na koncu mora pristati na izgradnjo lastne obrambne hiše in varnostne politike /.../. Ne glede na nejasno evropsko presojo, ali se bo EU razvijala v okviru NATA ali kot samostojna vojaška sila, je vstop v EU v tem trenutku dovolj velik porok za varnostni položaj slovenske države, predvsem pa povzroča nižje stroške njene institucionalne tranzicije." (SP2. 2. 2002, str. 7)

Mladinina anti-NATO fronta ima že nekoliko daljši staž. Tematski blok 21. 1. 2002 prinaša niz solidnih prispevkov, od katerih najvišje seže izjemni Alkalajev Kdo je terorist? V njem se razkrivata krvavi zadnji dve desetletji ameriških posredovanj in zunanje politike, ki jasno kažejo, da je za doseg ekonomskih ciljev lastnih korporacij tej politiki popolnoma irelevantno, če bo morala prek trupel. In število teh trupel presega velikostne razrede mrtvih ob terorističnem napadu 11. septembra! Od Nikaragve 1980 do Perzijskega zaliva konec osemdesetih in Sudana leta 1998 se izkazuje neskrupuloznost, krutost in hkrati tudi neverjetno natančna medijska kampanja, podprta s korporacijskim kapitalom, ki z ideološko montažo zaslepljuje dejstva in potvarja zgodovino.

Ni čudno, da so v luči takih metod klonili tudi naši zakonodajalci in se poklonili brezvestnemu Gigantu, ki ne izbira sredstev - kot takega ga v Sobotni prilogi Dela 2. februarja razkrinkava tematski blok o Pfizerju, Leku, Krki in slovenskih politikih. Neka Američanka (le kaj ima babnica tu iskati?) si je drznila obrenkati slovenske politike, češ da so se jim po nepotrebnem tresle hlače in meščala kolena. Ma ženska, te je kdo sploh kaj vprašal - kaj se po nepotrebnem vmešavaš! Tudi politiki so ljudje.

Cunjice in najnovejši modeli mobilnih niso resničen odraz materialnega statusa staršev in njihovih odraščajočih mladcev in mladenk. So le skrajni domet, pogosto stvar, kupljena z odrekanjem na račun nečesa drugega ali kako drugače pridobljena.

Ne več seks in droge, revščina je tabu

Barica Smole

Preteklost je pometla z mnogimi tabuji, vendar se vedno znova pojavljajo novi. Tudi takšni, katerih pojav sega v samo bistvo samopodobe mladih. Tako pomembni so, da imajo lahko usodne posledice za njihovo življenje.

Pet stebrov je, ki gradijo hišo identitete, tisto, čemur pravimo JAZ SEM in kjer stanuje samozaupanje. Če so čvrsti, so temelj uspeha na vseh življenjskih področjih. Prvi je telesnost. Mladim je zelo pomembno, kako so videti. Če ne bi bilo tako, ne bi bile tako pomembne znamke oblačil, frizure, ličila, postava. Mnogi si niso všeč, čeprav so prikupni, postavni, urejeni. Na vprašanje: "Kakšen/a sem?", mladi pogosto odgovorijo: "Nisem si všeč." Od tu motnje hranjenja, bulimija, anoreksija ... Drugi je socialna mreža. Tvorijo jo sošolci, kolegi, prijatelji. Njeno jedro je komunikacija. Z osiromašenim besedjem tipa "ful, kul" je komunikacija otežena, če ne že onemogočena, tudi glasna glasba je kulisa za to, da ni treba komunicirati. SMS in drugi novi načini komuniciranja, ki jih omogoča tehnologija, ne povedo nič o barvi glasu, o počutju, o pogledu, ne nudijo bližine. Da bi zaupali sami sebi, moramo biti socialno kompetentni; komunicirati moramo z vrstniki, pa tudi z avtoritetami, nadrejenimi... Tretji je storilnost in prosti čas, četrti materialna varnost in peti področje vrednot.

Slika lastne identitete se zariše na podlagi odgovorov na dve vprašanji: kako vidim sam/a sebe in kako me vidijo drugi. Socializacija pogosto poteka tako, da se prilagodimo skupini: če ta pije, kadi, se fiksa, to počnem tudi jaz, da bi bil/a sprejet/a. Če družba (in modna industrija, katere zapovedi narekujejo v dečke zagledani slavni kreatorji) postavlja za ideal okostnjaka, kakršen sloni v kotu biološkega kabineta, moram biti tak/a tudi jaz. Biti tak/a kot so drugi, ne izstopati, stopiti se v množici sebi enakih po obnašanju in po videzu, je ena najpomembnejših stvari za mlade. Edino taki - takšno je njihovo mnenje - so lahko sprejeti, so lahko del skupine. Samo najbolj trdni, tisti z največjo oporo in trdno psihosocialno zgradbo, si upajo biti drugačni ali vsaj malo manj odvisni od mnenja svoje socialne skupine.

FOTO: BOŠTIAN PUČEJ

čas, tisti, kjer se urita telo in duh, ki ne pomeni samo zapravljanje časa, toliko bolj pomemben.

Silno visoko med gradniki identitete je tudi materialna varnost. Zato je akcija mladih, ki opozarjajo na vedno slabše materialno stanje, nad katero se "odrasli" zgražajo, zelo pomembna. "Za to in ono pa imajo, kar poglejte jih," je slišati. Mladim je bolj pomembno biti v modernih čevljih ali v majici z našitkom znane znamke, kot jesti malico. O revščini ne govorijo, to je eden največjih tabujev sodobne mlade populacije.

Mladi so se tudi tega pogumno lotili. Vendar se morajo pobudniki in izvajalci akcije skoraj opravičevati, da so izobesili jumbo plakate. Morda ni čisto res, da "nimajo za zvezke", ampak dušečo ovijalko je treba spodrezati korenito. S to akcijo že segajo na peto področje izgradnje identitete, na področje vrednot; tudi boj za lastne pravice sodi mednje.

Samopodoba je vrag. Nikoli ni realna in vedno ima vsaj dva obraza: tistega, ki ga vidi gledajoči in tistega, ki ga vidijo drugi. Konkretni svet ni učinkovit, ker gre po svoji poti. Vsakdo si mora sam razvijati svojo samopodobo. Kadar pride v tem gledanju v lastno zrcalo in zrcalo drugih do prevelikih izkrivljanj, je seveda treba iskati strokovno pomoč.

Zato je prav, da se opozarja na nove tabuje. Navidezno blagostanje ni resnično blagostanje. Cunjice in najnovejši modeli mobilnih niso resničen odraz materialnega statusa staršev in njihovih odraščajočih mladcev in mladenk. So le skrajni domet, pogosto stvar, kupljena z odrekanjem na račun nečesa drugega ali kako drugače pridobljena (saj drugače ne bi bilo toliko mladostniškega kriminala med vedno mlajšimi).

Pomanjkanja je na Štajerskem, kjer se je gospodarstvo skoraj sesulo, več kot pri nas. Pa tudi tu je stanje silno krhko; samo z rahlim zasukom gospodarstva, ki ga z interesnimi kleščami lahko krojijo velike sile, se utegne drastično spremeniti.

Morda bo kdo rekel: ampak, saj včasih nismo imeli niti toliko. Bo morda že res, ampak takrat je bil to skupni imenovalec mladostniške skupine in ne faktor razlikovanja.

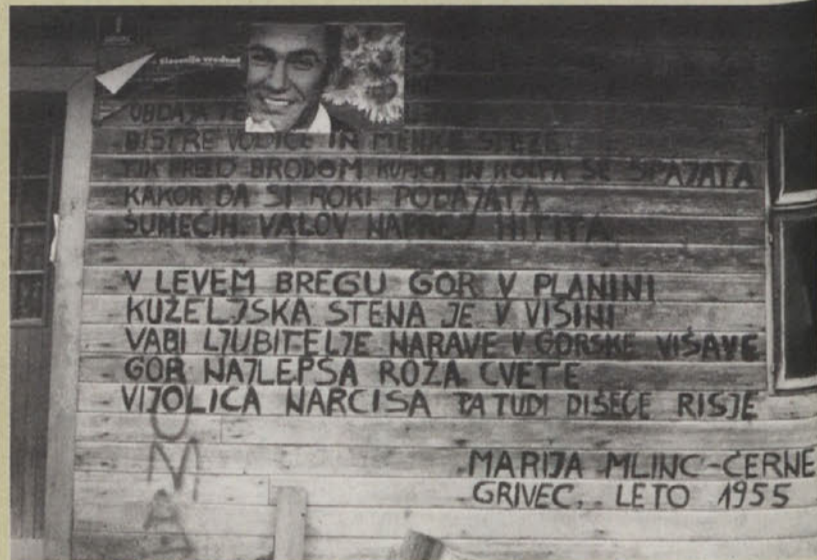
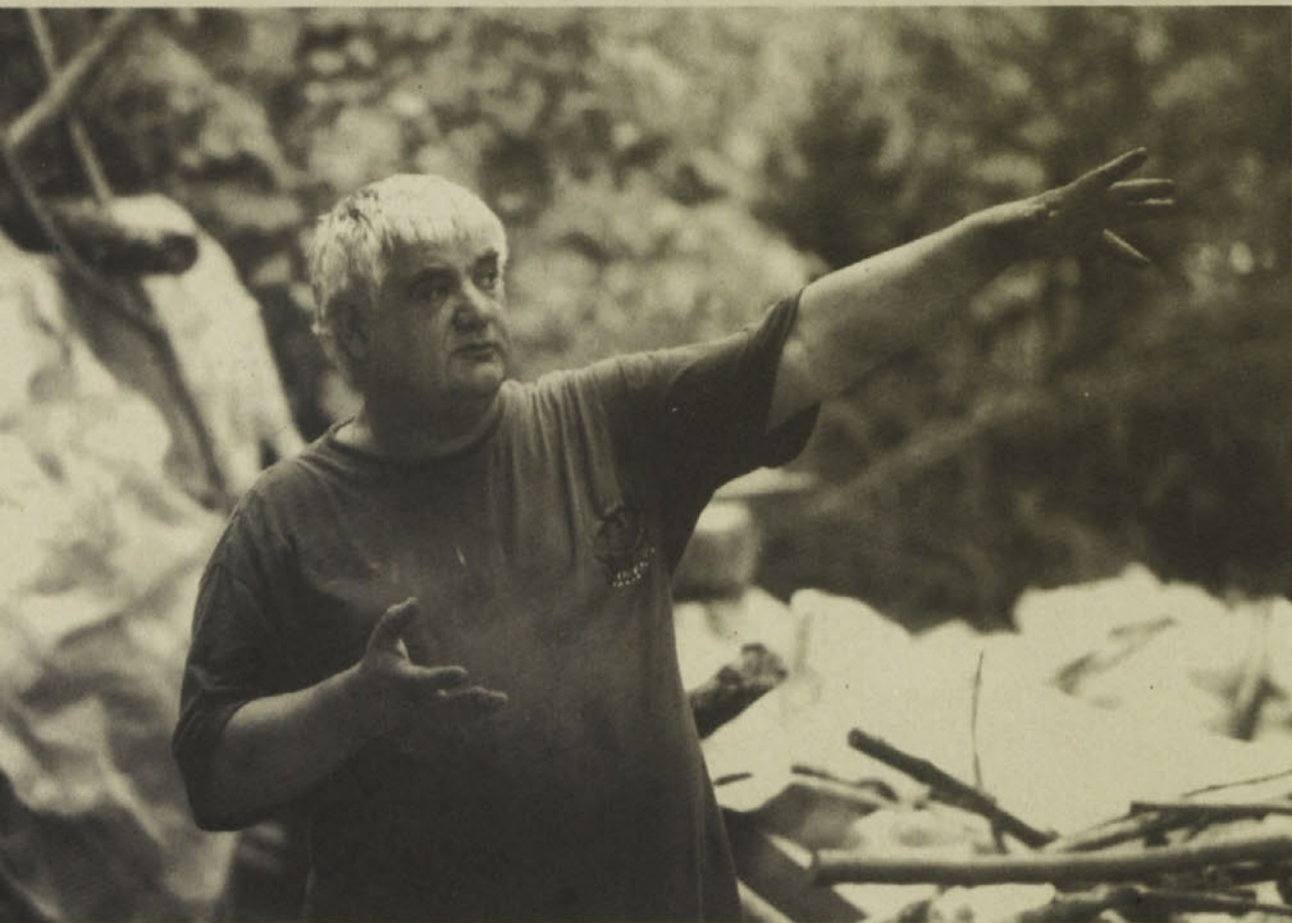
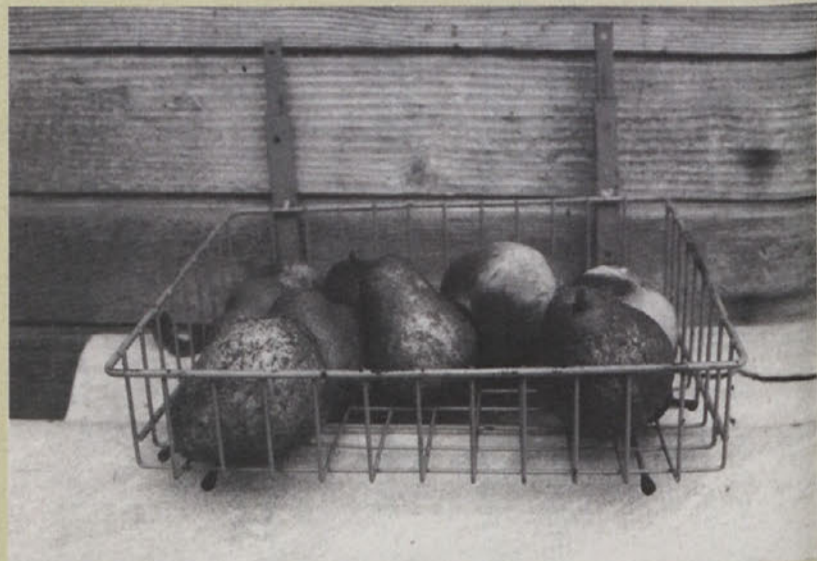
Kaj seks in droge, o revščini med mladimi se ne govori.

In o čemer se ne govori, tistega ni.

Plakati so tako veliki, da jih ne moremo spregledati. Ali bodo tistim, ki odločajo o t.i. nacionalnih interesih, kaj povedali, je pa drugo vprašanje.

LETA 1953 S O N A KOSTELSKEM REGLJALI MITRALJEZI

Sopren dan, eden zadnjih, menda, večina misli povezanih z vodo, smer morje logična. Če jo ubereš prek Broda na Kolpi, se do tja pelješ prek kostelske dežele, dežele Petra Klepca. Njegova hrabrost in pogum predvsem pa od boga dana moč nam povprečnim Slovincem navadno ni znana. Pa zakaj bi se v tej vročini mudil v deželi, kjer poleg hoste in medveda ni ničesar, Kolpa pa je že nekoliko premrzla. Se pa zgodi, da človek sliši kaj o teh krajih in niti ni nujno, da je povezano z Kočevsko reko. Deželica Kostel, ali pa Visoko nad Kolpo na robu neznanega, sta vsekakor naslova, ki obljubljata nekaj prijetnega z vonjem po raziskovanju. To, da je zgornji tok reke Kolpe primeren za rafting in da ga turizma željni Kostelci celo organizirajo, to pa je že informacija, ki rešuje trenutne razmere. Dandanes sodoben človek zlepa ne skoči v gozdarje, Visoko nad Kolpo ... pa že diši na hrib, zato je odločitev za sedenje v napihnjenem čolnu nekako logična. Fara je vas levo od mejnega prehoda, ravno tako prazna kot vse poprej, porazno sliko so reševali štirje žogobrcarji, kar pa ni popravilo dejstva, da je dežela skozi zgodovino pretrpela veliko nasilja, izgonov, uporov, zatiranja in bolezni, a vendar je bila kraj veselega in osvežujočega dogodka. Nekam veseli, na soncu lesketajoči se gumenjaki so obetali nepozabno avanturo. Idilično sliko pa sta kmalu razblinila avtobusa, polna veseli rdečeličnih ljudi, ki so poskakali z avtobusa in nemudoma začeli tlačiti svoje nabrekle trebuhe v neoprenske hlače. Ja, človek mora imeti prekleto srečo, da ti v kostelski Fari rafting preprečijo celjski gasilci, očitno se pa zgodi in neorganiziran turist mora poiskati nadomestno rešitev. Hvala bogu, da v človeku že od pradavnine tli želja po raziskovanju. Malenkostna priprava na kraje, v katere smo se podali, je bila poplačana že za prvim ovinkom. Podali smo se ob Kolpi proti Kuželjski steni, ki smo si jo mislili ogledati bolj od spodaj, seveda. Pot-cesta nas je peljala mimo vasi Vas, v kateri je na svoj način izstopala hiša, s katere se je zbledelo smejal srečni

Janez, svojevrstno urejena okolica pa me je prisilila k postanku. Sreča v nesreči z gasilci, na dvorišču pa stoji sam gospodar zanimivega posestva. Par vpljudnostnih vprašanj v zameno za nekaj dobrih fotografij je navadno dobra kupčija, tokrat pa je prijaznost sprožila plaz presenečenja. Gospod Martin nam je postregel z dvema šolskima urama mešanice domovinske vzgoje, zgodovine, poezije in proze.

"Nikoli ne bomo zvedeli ne spoznali množice človeških usod, ponižujočih doživetij, malih in velikih žalitev in sramotitev, ki jih je bil deležen naš človek na deželi, kjer se vsi poznajo, kjer se ni moč izogniti nezaželenim srečanjem, tam, kjer je bilo že nekdanje tako lahko nadzirati vsak korak, vsako besedo - tako, ki ni bila po volji nadzornikom in varuhom rdeče pravovernosti.

Gospodov dan, 15. avgust 1953. V Petrini je bila cestna zapora. Policaj, miličnik B.S., kriči: "Nazaj! Ni prehoda! Mobilizacija! Vojaške vaje! Forsiranje Kolpe!" Starejšo mož: "Kaj to delate, kaj to počnete, kaj naši otroci ne morejo k birmi?" In policaj na motorju: "Ne, danes ne morete čez." Kriči, grozi, zmerja: "Nazaj, barabe! Stran s ceste!" Na hrvaški strani ljudje niso smeli čez most. Nastala je zmešnjava. Uniformirani rezervisti in miličniki so streljali v zrak

Oče (med vojno terenski odbornik OF štirinajst mesecev je preživel v italijanski internaciji) se je odločil, da bova šla naokoli tako, da bomo prebredli Kolpo in se prebili do Fare, kjer naj bi bila birma. Obtičal sem sredi reke do kolen v vodi, tolaki in nogavice premočene, jokaj sem in klical očeta, ki je na rami nosil kolo: "Tati, glej, kakšen sem! Takšen ne grem k birmi!" In oče: "Pridi, sine, ne jokaj, tolaki se bodo posušili, tudi drugi gredo naprej. Greva!"

V plitvini pred Perčami se od nekod dvignejo štirje vojaki in namerijo v nas orožje: "Nazaj, banda katoliška!" In eden je spustil rafal v zrak in s slovenske strani je bilo slišati: "Tako, ja, ne dovolite naprej tej cerkveni bandi!" Hodili smo po njivah vzdolž reke. Pod Pavko smo počili in gledali čez vodo na levi, slovenski breg, kako se množica ljudi prebija skozi trnje in grmovje k Fari. Pod vasjo Golik smo morali nazaj čez Kolpo: "Nazaj, banditi! Vse je blokirano! Ne smete čez!" In tedaj so začeli streljati s topovi in vseh mogočih orožij. Neki rezervist zavpije očetu: "Černe, marš nazaj!" Bilo me je strah kot še nikoli in čisto brez moči nisem mogel ne naprej ne nazaj. Nakar je oče pustil kolo, me vzel v naročje in se zadril: "Sedaj pa streljajte, vi kranjski Janezi!" Enemu znanu je zaklical: "Rauh, kaj to zganjate? A vas ni sram? Otrokom grozite z orožjem. Le kaj nas še čaka?" Pa nas Rauh ni pustil mimo. Kasneje mi je oče razložil, kdo so to kranjski Janezi: tisti iz pesmice Janez, kranjski Janez.

Zavili smo naokoli. Srečevali smo se farani, bežeči in prestrašeni, mokri, žejni, lačni in umazani. Nihče ni nikogar pozdravil. Ob shojenih stezah so ležale zgubljene mašle, otroške denarnice, nogavice, šopki rož. Starejše ženice so jokale: "Da nam škofa ne bi ubili!" Neka žena je v črni zimski obleki klečala in molila ter prosila za pomoč. Tudi oče je bil ves moker in blaten. Ob cesti je stal J. v uniformi in se delal, da naju ne vidi. Morda ga je bilo sram. Pod lipami ob cerkvi so stali nekam stari vojaki v čudnih uniformah, oboroženi, in občasno streljali v zrak. Tudi cerkev so obkolili. S prstom so nas otroke vabili k sebi in nam klicali, češ da bomo smeli streljati. Pa se jim noben ni pridružil. Nekdo je povedal, da so v Padovem ustavili škofa in pomožne župnike in jih ne pustijo naprej. In žena iz Fare spet: "O sveta nebesa, da ga ne bi ubili!"

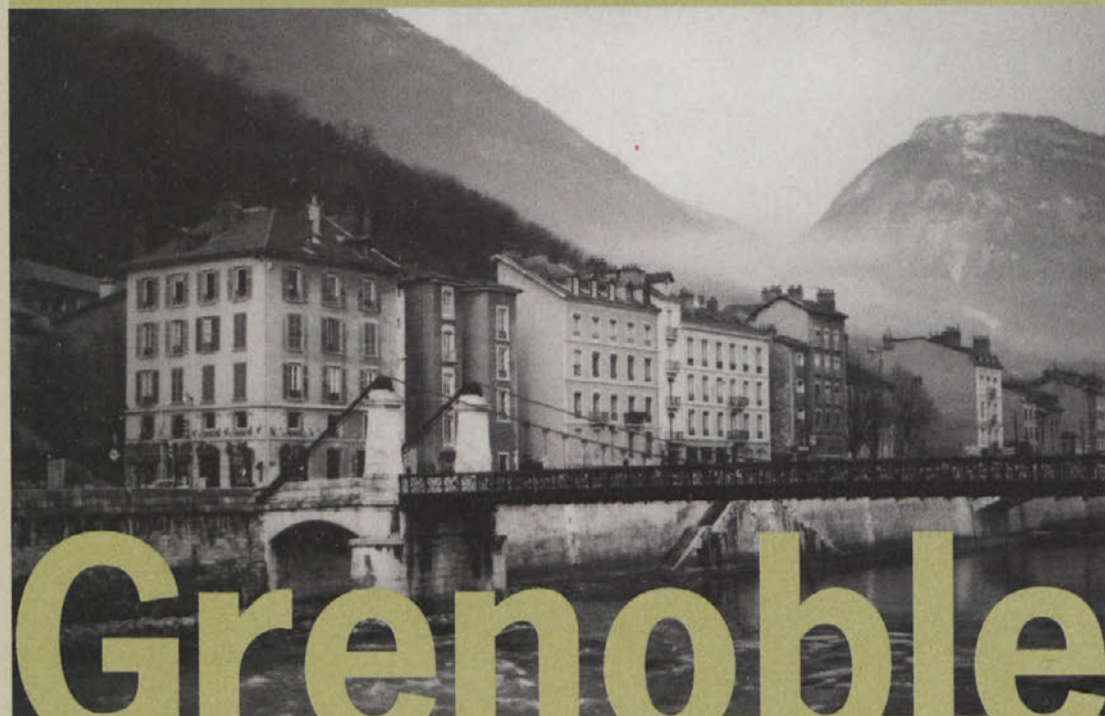
Čez nekaj ur se cerkvena vrata odpro: škof prihaja, ljudje ga obdajajo, varujejo in pojejo. Kostelski zvonovi, orgle in cerkveni zbor donijo vse naokoli.

Tedaj zunaj spet zabobnijo topovi, zaregljajo mitraljezi, puške pokajo in vojaki kričijo: "Hura! Hura! Huraaa!" in streljajo v zrak. Svečniki v cerkvi so se zamajali in še danes ne vem, ali od petja ali streljanja, le župnika ni bilo več slišati ne škofa. Nakar so nas z znaki privabili v krog in ne oziraje se na hrup zunaj, mirno opravili birmanski obred. Potem je vse utihnilo, še v cerkvi je smrdelo po smodniku, oči so se nam solzile, kašljali smo in strah nas je bilo, da se bomo zadušili. Pa me je spreletelo: Kaj če nas napadejo, če nas poteptajo; kaj pa, če bodo koga ustrelili, očeta, botra. Pomislil sem, kje so tisti pravi partizani, o katerih smo toliko lepega poslušali v šoli, tisti bi nagnali te razbojnice čez Kolpo, čez hrib, v hosto, da nas ne bo, da me ne bo več strah. Nekdo je previdno pogledal ven, nakar je zakričal: "Ni jih več, so šli k vragu, stran!" "Tiho bodi. Ne kliči nesreče nazaj." Takrat, o birmi na veliko mašo 1953 na Fari ni bilo stojnic, ni bilo spominkov, ni bilo testenih srčkov ne ogledalc. Sejemski dan so prepovedali. Ni bilo invalidov ne revežev ne bolnih ne starih ne slepih, ki bi čakali na vbogajme. Iskal sem Lazarja, kot so pravili invalidu Tonetu, ki je imel že od rojstva zvite noge in je hodil po kolenih in rokah. Nameraval sem mu ob svojem velikem prazniku dati vsaj dinar, papirnati bankovec, še vedno moker od bređenja po Kolpi. Oče je rekel, da mu bova dala dva, ko bo šel mimo hiše...

Minila bi še kakšna ura in Martin bi povedal še kaj, ampak smo šli naprej, proti Kuželjski steni. Povem vam, stala je pred nami kot prava gora, velika in mogočnejša, kot bi jo sploh lahko pričakoval. Naslednjič gremo gor, sedet nad previs in gledat v daljavo.

Martin, naj Vam še naprej dobro rodijo hruške in jabolka.

Tekst pripravil: Gregor Bernard
Pričevalec: Martin Černe, avgust 2001, Kostel pri Kolpi
Fotografije: Gregor Bernard

Tina Ban

V srcu Alp ni veliko mest, katerih utrip bi preseagal utesnjenost in ozkost ledeniških dolin - morda le Salzburg, Bern, Ženeva in Grenoble. V Grenoblu se ravno v pravi meri prepletata francoska in svetovljanska identiteta, tako da je bil leta 1968 izbran za gostitelja zimskih olimpijskih iger. Njegova lega je izredna; je križišče poti med Ženevo in Azurno obalo, med Milanom in Lyonom. Obdan je s štiritočkami, posejanimi z desetimi smučišči, gorniški potmi, več kot sto jezeri in tremi nacionalnimi parki, skozenj pa teče modrozeleni Isera. Po drugi svetovni vojni se je mesto razširilo prav do vznožij strmih pobočij in tako zapolnilo še zadnje kotičke kotline. Za nadaljnjo rast ni več prostora, zato danes v mestu živi le približno pol milijona prebivalcev, ki se večinoma preživljajo s športnim turizmom in industrijo.

Prav zaradi reke Isere je regija na prelomu stoletja dosegla bliskovit gospodarski razcvet. Na deroči lepotici so takrat začele kot gobe po dežju rasti hidroelektrarne, z njimi pa tovarne tekstila in pohištva, papirnice, širila pa se je tudi prehrabena industrija. Nenadzorovana industrializacija je naravi prizadejala hud udarec: ozke doline je napolnil smog, ki se zaradi visokih gorskih sten ni mogel razklati, Isera pa je požirala tone odplak. Doline, ki so zaživele le za nekaj desetletij, so kmalu spet potonile v anonimnost. Večina delavskih vasic, ki so zrasle ob tovarnah, je danes popolnoma zapuščenih, spremenile so se v mesta duhov, ki kazijo divjo gorsko pokrajino. Industrija in z njo prebivalstvo so se zaradi omejenega prostora, uvajanja novih virov energije in razvoja terciarnih gospodarskih panog po drugi svetovni vojni preselili v Grenoble in druga večja mesta. Vendar med Grenoblečani dvajseta leta kljub temu veljajo za zlata. V doline se je takrat s trebuhom za kruhom priselilo na tisoče hribovcev z okoliških gora. Ti so do tedaj živeli v neprestanem boju s krutimi gorskimi razmerami ter se ukvarjali z borno živinorejo in domačo (lesno) obrtjo. Ostra zima je v gorskih vaseh trajala kar sedem mesecev, zaradi hudega mraza so družine v tem času spale kar v hlevih skupaj z živino in drobnico, ki jim je zagotavljala dodaten vir toplote. Razvoj industrije in selitev v doline je zanje pomenil pravo odrešitev. Hkrati pa je v regijo imigriralo na desetisoče Italijanov, Alžircev, Maročanov itd. Kot najbolj priljubljena v mestnem središču slovi prav italijanska četrt, sledi ji arabska. V Grenoblu živi kar 35 različnih nacionalnosti, k tej pisanosti pa veliko prispeva tudi univerza. Zaradi izredno kakovostnih tehničnih in naravoslovnih študij, med katerimi je še posebej priznana fakulteta za geologijo, mesto privlači na tisoče tujih študentov.

Antoina in Sylvaina, prijateljca, ki sem ju obiskala v Grenoblu, sem lansko poletje spoznala na Siciliji. Z interailom sta potovala po Južni Evropi, tam pa sta se ustavila, ker oba, vsaj po enem od starih staršev, izvirata iz Sicilije. Če smo na potovanju skupaj tolkli lakoto, pa se je naše vnovično srečanje ob novem letu izrodilo v drugo skrajnost. Ves teden sem se ob jutrih zbujala utrujena, saj so se večerje, ki sta jih njuni mami pogrinjali ob sedmih zvečer, končale šele okoli polnoči. Potrebni je bilo torej vsaj pet ur

gurmanske kondicije na večer. Po aperitivu so na mizo začele prihajati predjedi: najprej lokalna specialiteta - z marcipanom polnjeni orehi, nato kruhki s pašteto iz gosjih jeter ter različne solate. Jedi so se izmenjavale počasi in mirno, na mizi ni bila nikoli več kot le ena. Vse v majhnih količinah. Vsake le za pokušino. Z vsako druga vrsta vina. Ko smo se lotili polžev, smo morali pogovor za kratek čas prekiniti, saj to opravilo terja precej koncentracije, sploh za začetnike. Polži so tradicionalna božična jed v tem delu Francije. Navadno jih že prekuhane kupijo v mesnicah, doma jih začinijo s česnovim nadevom in jih za kratek čas postavijo v pečico. Ker gre za pregrešno drago specialiteto, so jih v preteklosti gojili kar na domačem vrtu. Antoinov ded jih je vsako leto vzgajal v ograjeni luknji in jih decembra, ko se je približeval praznični čas, še posebej izdatno razvajal s solato. Žal pa je bilo to težje izvedljivo z žabjimi kraki in ostrigami, ki so prav tako značilne za prednovoletni čas. Ko je po dveh urah prišla na vrsto glavna jed, smo bili šele na polovici večerje. Po njej so nato v istem ritmu kot predjedi prihajale sladice in siri ter sladka vina. In šele po požirku žganja iz alpskih zelišč smo si končno lahko oddahnili od prehranjevanja.

Do takrat smo obdelali že propad komunističnega režima in vse vojne v bivših jugoslovanskih republikah - to je namreč še vedno prva tema, ki zanima tujce. Sploh pa Francoze, za katere je pogovor o politiki pri dobri večerji skoraj tako nujen kot dobro vino, je trdila gospa Rossijeva, Antoinova mama. Čeprav je po poklicu učiteljica, se ukvarja tudi s politiko - na volitvah v domačem mestecu Visille se je kot neodvisna kandidatka potegovala za mesto županje. Vse več je Francozov, ki se jim upira verjeti v klasične politične stranke, je zatrjevala. Še posebej v lokalni politiki se pojavlja vedno več neodvisnih kandidatov ali predstavnikov civilno-družbenih skupin, ki v svojih programih ponujajo rešitve za konkretne lokalne probleme. Gre za trend, ki se v zadnjih letih v teh krajih hitro uveljavlja.

Grenoble z okolico tako še danes ohranja močno tradicijo svobodne in nekonvencionalne misli, ki je stara že vsaj nekaj stoletij. V mestu se je rodil in ustvarjal Stendahl, del svojega življenja pa so v njem preživeli tako Rousseau kot Casanova ter de Sade. In ne v Parizu, temveč prav v Visillu, vasic, približno 30 km oddaljeni od Grenobla, se je leta 1789 rodila francoska revolucija.

FOTO PULS

tomazgrdin | ukradenaidentiteta

Izdelujemo tudi digitalne fotografije
Ohranjamo vaše spomine

Glavni trg 15, Novo mesto (07) 337 28 70
Novi trg, Novo mesto (07) 332 33 66
Podbevškova ulica 4, Novo mesto (07) 393 02 50
Trg svobode 9, Sevnica (07) 814 14 96
Cesta krških žrtev 141, Krško (07) 488 04 14
Cesta zmage 34, Zagorje (03) 566 85 10

FOTO
ASSJA

Zgodovina gledališča na Dolenjskem

Magda Lojk

Veliko ljudi v Novem mestu in okolici sploh ne ve, da smo nekoč na Dolenjskem imeli močno gledališko skupino. Sicer amatersko, vendar v svojem vrhuncu tako dejavno, kot je danes na primer ljubljanska Drama - s šestimi premierami na sezono. To gledališče že dobrih dvajset let ne obstaja več, zato niti ni čudno, da je mlajši populaciji neznano. Kar pa je škoda. Mogoče bi se z vednostjo končno otresli manjvrednostnega kompleksa in zradirali tisti predznak zaplankanosti in kmečkosti, ki nam ga ne pridajajo nihče drug, razen nas samih. Seveda pa se moramo že na začetku z velikim korakom ogniti romantične nostalgčnosti, češ, takrat je bilo, ja, danes pa so drugi časi, ker nas tudi ne bo pripeljala dlje kot do senilnega kimanja ob starem radiatorju.

Prva pomembnejša stvar, za katero še kar vemo, je krstna uprizoritev Linhartove drame *Ta veseli dan ali Matiček se ženi*, 6. januarja 1848, v kazinski dvorani, kar je prav gotovo eden najpomembnejših gledaliških dogodkov v Novem mestu. To pa je tudi nekakšen gledališki osamelec tistega časa. Prav gotovo pa so tisti revolucionarni čas obogatili mnoge amaterske dramske skupine, vaški odri, ki so bili še do nedavnega pomemben del podeželskega življenja. 1865. leta je bila v Novem mestu ustanovljena Narodna čitalnica, ki je imela v programu tudi dramsko dejavnost. Pa tudi novomeška gimnazija ni zanemarjala gledališča.

... tudi jaz sem lahko igralec

Leta 1886 so ustanovili Rokodelsko društvo, ki je bilo združenje obrtnikov. Dobivali so se v Rokodelskem domu. To, in njemu podobna društva, so hotela predvsem izobraževati člane cehov ter jim nuditi izključno strokovno pomoč. Člani so bili obrtniki, torej starejši moški. Vajenci in pomočniki, mlajši fantje, se s starejšimi kolegi zaradi različnih interesov (predvsem zaradi starostne razlike) niso dobivali. Zato je, da bi se ti mladi ljudje izobrazili in družili, doktor Josip Marinko, profesor verouka na novomeški gimnaziji, po nemškem vzoru ustanovil Katoliško društvo rokodelskih pomočnikov. Poleg precej široko zastavljenega izobraževanja (branje, pisanje, računanje, slovnica, slovenščina, nemščina, zgodovina, zemljepis, deklamacija, nastopi ...) se je v tej mladi skupini začela prebujati gledališka dejavnost, ki se je počasi širila tudi na ostale ljudi. Dpktor Ciril Ažman, Marinkov naslednik, je v odrsko dejavnost zvabil tudi mojstre, ki so najprej sodelovali pri tehnični plati predstave, kasneje pa so tudi nastopali. Zdaj so se vajenci - gledališčniki iz hiše, ki so si jo priredili za nastopanje, preselili v večje prostore Rokodelskega doma k starejšim kolegom.

Kot zanimivost naj povem, da so igrali samo moški, zato so si izbirali le igre s samimi moškimi vlogami. Kasneje, ko so začutili potrebo po boljših, kompleksnejših dramah, pa je bilo nujno imeti tudi igralke. Za tak korak so morali dobiti posebno dovoljenje doktorja Ažmana in tudi škofa. Po končni privolitvi so začeli pripravljati Medvedovo igro *Za pravdo in srce*, a je zaradi začetka prve svetovne vojne niso dokončali. Po vojni pa je bilo že samoumevno, da igrajo tudi ženske.

Poleg rokodelskega odra sta bila vidnejša še sokolski oder (društvo Sokol je bilo ustanovljeno leta 1887) in oder društva Orel, ki je bilo ustanovljeno kmalu po prvi svetovni vojni. Po koncu vojne ustanovijo Prosvetno društvo, ki je bilo združenje Rokodelskega odra in odra društva Orel, in tako v začetku dvajsetih let začrtajo zamisel za Prosvetni dom. Vedeti pa je treba, da je v vsem tem času močan nosilec gledališke umetnosti tudi novomeška gimnazija.

Leta 1930 je bil v Novem mestu dokončan Prosvetni dom (današnji Dom kulture), ki je prevzel vse prostorske funkcije zapuščenega Rokodelskega doma. Igralci različnih društev so se združili in postali močna igralska skupina, ki je v nemirnem času druge svetovne vojne na oder uspela postaviti samo štiri predstave.

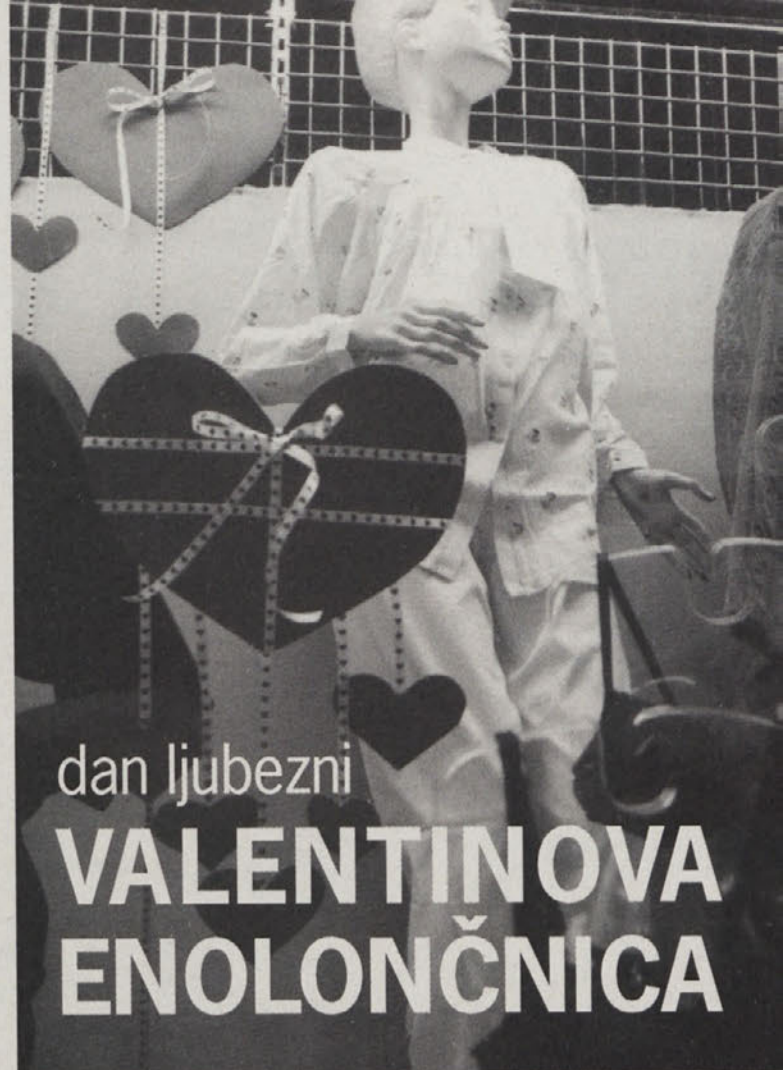
Takoj po osvoboditvi pa so moške in žene, polni povojnega zanosa, oblikovali kulturno društvo in ga kasneje poimenovali po narodnem heroju Dušanu Jerebu. Znotraj tega društva se je poleg ostalih dejavnosti (pevske zbori, orkester, godba) ponovno in na novo rodilo gledališče - Gledališče Dušana Jereba, v katerem je lahko nastopal kdor koli, in ki je ob padcih in vzponih vztrajalo dobrih 35 let.

... kdo je bil po vojni glavni

Celotno kulturno dogajanje je po vojni imela/hotela imeti Ljudska prosveta Slovenije. Ta je po prepovedi delovanja Prosvetne zveze, združenja katoliških kulturnih društev, postala monopolna organizacija kulturnega amaterizma in je bila organizacija za razvijanje ljudskoprosvetne, izobraževalne in umetniške dejavnosti prosvetnih društev. Nastala je že med vojno na osnovi programskih smernic OF in do leta 1947 delovala v okviru ministrstva za prosveto. Samostojno je začela delovati šele v letu 1951. Leta 1950 je s statutom prevzela idejna izhodišča KPS, pet let pozneje pa se je združila z Zvezo delavkoprosvetnih društev Svoboda pod imenom Zveza Svobod in prosvetnih društev Slovenije. Ta zveza si je leta 1964 spremenila naziv v Zvezo kulturnoprosvetnih organizacij Slovenije (ZKO), leta 1977 pa v Zvezo kulturnih organizacij Slovenije. Od leta 1996 naprej pa opravlja podobno funkcijo Javni sklad Republike Slovenije za ljubiteljske kulturne dejavnosti. Temu primerno so se spreminjali tudi uradni nazivi kulturnih društev pod okriljem tega organa.

Namen Ljudske prosvete je bil zbuditi vsak kotiček domovine, vsako vas navdušiti za različne aktivnosti in tako ljudi povezati v skupnost. Znotraj Ljudske prosvete s sedežem v Ljubljani so bila ustanovljena mnoga društva, v katerih so se dogajale glasbene, likovne, literarne in gledališke aktivnosti. Prav gledališke skupine so bile zelo močne in razširjene. Leta 1945 je v okviru Ljudske prosvete delovalo 854 gledaliških skupin, dve leti pozneje pa že več kot 900, vendar je veliko teh razpadlo že po prvi neuspeli predstavi. Novomeška gledališka skupina ni bila med njimi. Povožilo jo je šele v letu 1982

... (se nadaljuje)

dan ljubezni VALENTINOVA ENOLONČNICA

Anja Rebolj

FOTO: BOŠTIAN PUČELJ

Kdo je kriv? Bojda Valentin. Je pa težko razložiti zakaj. Ena legenda govori, da je bil sveti Valentin ubit, ker je nasprotoval uradnemu Rimu, ki je mladeničem prepovedoval poroko pred služenjem vojaške službe (menda naj bi se ti s tem izognili vojaški suknji); druga pripoveduje, da se je Valentin zaljubil v hčer svojega paznika v zaporu, kjer je bil zaradi svoje vere, in ji pisal pesmi (povrniti ji je vid, zato je cela družina prestopila v krščansko vero, on pa je bil ob glavo). Američani razlagajo valentinovo kot dan ljubezni, ker se takrat poleg ptičev ženijo tudi zajci. Etimologi trdijo, da so Anglosasi normanski izraz galantin (ljubljenec žensk) spremenili v valentin. Najbližje je razlaga o luperkalijah, ki so jih Rimljani praznovali 15. februarja; v čast boginji Juno Februata so uprizarjali ljubezensko loterijo; kjer so prevladali kristjani, so si šego priredili in poimenovali ta dan "žrebanje sv. Valentina".

Vse se je začelo v Angliji, razširilo v Ameriko (kjer se je popolnoma skomercializiralo) in se vrnilo nazaj v Evropo. Valentinovo je k nam prišlo s "polnoletnostjo" Slovenije (v socializmu smo se tako ali tako vsi imeli radi). S pojavom valentinovih src v cvetličarnah se je pojavila tudi obveznost darovanja za vse, ki izpolnjujejo pogoje po definiciji valentinovega: je praznik predvsem zaljublencev, prijateljev in vseh, ki se imajo radi. Po SSKJ-ju torej tistih, ki so v stanju takega ljubezenskega odnosa do koga, ko čustvo prevladuje nad razumom (SSKJ, 1994 1599) (kar je kapitalizmu prijazno) in tistih, ki so z nekom v iskrenem, zaupljivem odnosu, temelječem na sorodnosti čustvovanja in mišljenja (SSKJ, 1994 1103) (potrošniško nezanimivi osebki). Gospod M. Mauss je odkril, da dar potrjuje status (s pustim teoretičnim izražanjem, darovi obnavljajo in potrjujejo odnose kooperacije). Ta mora biti dan ob pravem času pravi osebi; če tega ne spoštujemo, pridemo v konfliktno odnose (ker je žena/mož jezna/jezen, če mož/žena pozabi na njen pomemben dan), kar pomeni vojno napoved.

Vse to je za našo kapitalistično družbo izjemno primerno. Porast prodaje čokolade in rož. Mimogrede, je že kdo opazil, da je na valentinovo tudi velika porast parčkov oz. tistih, ki se držijo za roke?

Kar pa zahteva nekakšno kritiko današnjih "intimnih" zvez. Že prej omenjeni kakavni plošček, znan kot afrodisiak, ob tem pravem času popravi marsikaj za nazaj in seveda traja še malo naprej (odvisno od količine in kako hitro se jo poje). Rože, odrezane ter obvezno "ljubezenske sorte", imajo enako funkcijo, recimo. Za tiste, katerim so globoke veze odveč, nasvet (naj) ne kupujejo lončnic. Obstaja nevarnost, da bo treba tudi vezo tako zalivati in skrbeti zanjo. Zato so lončnice bolj primerne za dan žena (skrb ima samo ena oseba). Še nekaj o "globljem" pomenu navedenega darila. Na valentinovo hodijo predvsem ženske okrog s svojimi soimenjakinjami (saj veste: rožica rožici), ki so dar Valentinov ali pa Valentin. Te sicer nimajo velike materialne vrednosti, naj bi pa imele veliko simbolično vrednost (kar je zelo dobro, če je temu res tako); kot že omenjeno, je v darilu še sladki užitek. Kaj naj bi bil potem najprimernejši oz. enakovreden dar ženskega spola moškemu? Če je bil namig s tem darilom preslab, je dar kot namig lahko bolj konkreten: spodnje perilo (definicija valentinovega prinaša namreč tudi vedno bolj uveljavljeni latentni bonus mesenih užitkov). To je bil feministični odstavek.

Splošni spolni delitvi se priključuje še Dolenjska. Tu je zadeva obratna; ker smo pač vedno nekaj posebnega. Ženski spol ima olajšano delo pri izbiri darila. Kaj pa moški spol? Najdi se!

Upam, da letos niste imeli opravkov z namaškaranimi valentinovimi goljufi, če pa že, da ste jih odkrili in da vam niso naredili škode.

Imejte vsak dan valentinov dan. Lepo je. Vsaj trudite se in bodite izvirni! Škodovalo vam ne bo, kvečjemu kakšnemu zavistnežu. In ne pozabite na tiste, ki spadajo v drugi del definicije.

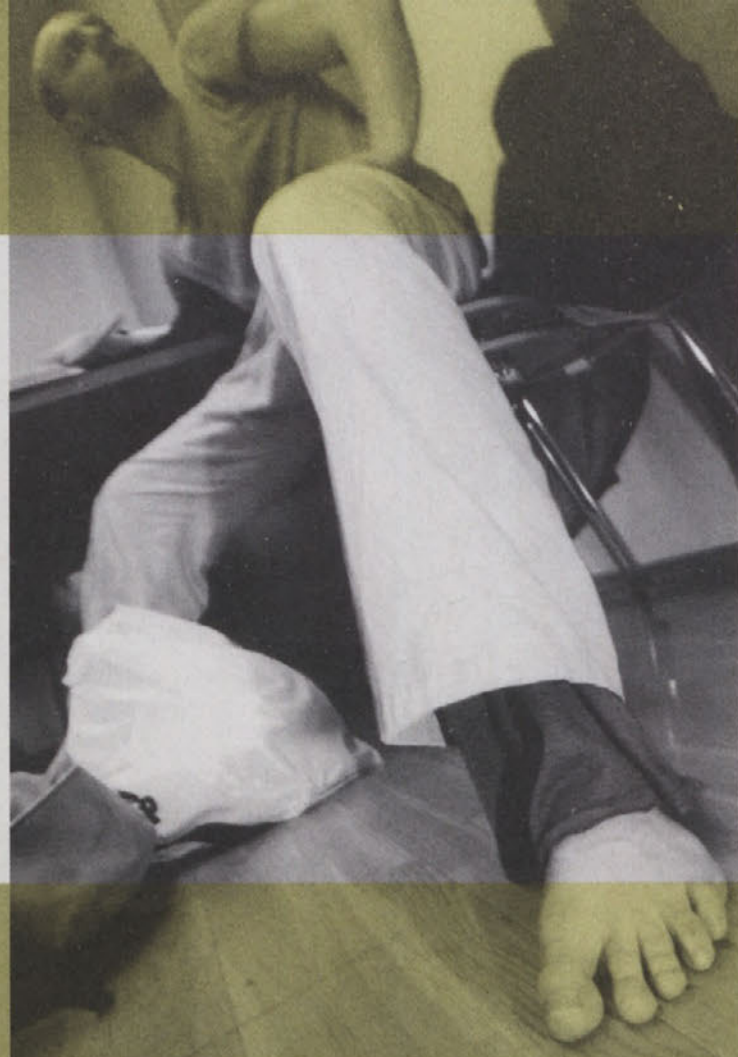
RADIO MAX

88.9 & 87.6 FM

Gubčeva cesta 27,
8210 TREBNJE

tel. 07/34-81-545 ali 555
e-mail: radiomax@siol.net

GREGOR LUŠTEK, PLESALEC

FOTOGRAFIJE: BOŠTJAN PUČELJ

Andreja Kopač

Začel je pri Borisu Vovku in plesni skupini Terpsihora. Nadaljeval je pri Mojci Horvat in v Kazini, kjer je plesal jazz oziroma šov ples in veliko nastopal. Nato je štiri leta sodeloval na baletnih klasah, sodeloval s Fredom Lassairom pri slovenskem plesnem projektu. Mejnik v njegovem plesu je pomenil Matjaž Farič, ki ga je postavil za alternacijo v svoji predstavi, ki so ji sledili še trije njegovi projekti. Z Matjažem Bergerjem je med drugim delal koreografijo za proslavo za dan državnosti, sodeloval pa je tudi pri projektih Dragana Živadinova. Leto in pol je na povabilo znanega koreografa Freya Fausta preživel v Franciji. In se vrnil domov. Njegova plesna pot je razvejana na vse smeri, pa vendarle se stika v njem samem, v njegovem telesu in zavedanju samega sebe. Kamor koli že pelje, vedno se vrača k sebi in k svojim koreninam, v Novo mesto.

Kdaj si se odločil, da je ples tisto, kar boš počel?

To je prišlo samo od sebe. Sicer sem naredil tri letnike na Fakulteti za šport, za kaj več ni bilo časa. Ugotovil sem, da pri plesu spoznavam veliko več stvari, kot bi mi jih lahko dala katera koli fakulteta. Ples je zame inteligentna stvar in najboljši plesalci so zelo odprti in razgledani ljudje, kar je v nasprotju s tem, kar večina ljudi misli o plesu.

Ampak ples je vseeno neka vrsta zabave, ki privlači množice.

Če bi jaz gledal na populacijo, bi še naprej plesal šov in razvijal samo neke ustaljene forme. Pri nas je problematična predvsem reprezentacija plesa v raznih zabavnih oddajah. Ne zato, da bi bilo slabo to, kar delajo, ampak ples je gotovo veliko več kot to.

Pri jazzu si dosegel tako rekoč vse - zakaj preobrat k sodobnemu plesu?

Pri jazzu sem se premalo razvijal. Dalj časa sem delal, bolj sem bil ukalupljen. Delal sem iste vaje z istimi ljudmi. Ni bilo razvoja in zato sem bil čedalje bolj zafrustriran. Nato sem začel delati vse tehnike, ker me je zanimalo prav vse. Od vsake plesne tehnike pa sem vzel le toliko, kolikor mi je pomagala pri lastnem plesnem razvoju. Šele ko spoznaš veliko stvari, lahko razviješ nekaj novega. In potem ti je veliko bolj jasno vse, kar si delal prej. Pri tem gre za zelo majhne podrobnosti, osnovne stvari. Vse pa temelji na zavedanju telesa.

Drugi jazzerji se običajno za večja poglobljanja v svoje telo ne odločajo.

Saj je zabava, nastopaš, je adrenalin, so kamere, skačeš okrog po svetu. Saj je lepo, ampak konec koncev se večinoma dela zgolj tisto, kar je popularno: pleše se na popularno

glasbo, na popularne pesmi, tako da pride do podvajanja. Ni tistega pristnega izvora iz lastnega giba. Bolj ko spoznavaš samega sebe, več vidiš, da lahko narediš.

Si eden najbolj univerzalnih plesalcev, kar jih poznam. Vendar pa si očitno šel korak dlje, do abstrakcije. Zakaj?

Ne delam tistih stvari, ki sem se jih naučil z različnimi tehnikami. Te mi samo pomagajo pri zavedanju lastnega telesa. Tehnika je kot orodje - za lažje razumevanje stvari, tako fizično kot psihično. Občutij, ki jih plesalec razvija pri plesu, ne kaže navzven. Lahko jih sicer igra, vendar če ohrani notranje občutke, ki jih kaže samo skozi gib, potem resnično izhaja iz svojega telesa. Takrat pride ven prava abstrakcija, ki ni ne pantomima ne igra ne patetika

Vendar to zelo redko vidiš...

Ja, ker to je težko. Za to moraš biti zelo pošten do sebe in biti pri tem 100-odstoten. Včasih iz ničesar naredim nek izjemen gib. Če hočem to ponoviti, ne morem, ker nisem več v istem psihičnem stanju. Pri vsakem gibu posebej je občutek popolnoma drugačen, ker ima vsak gib svoj izvor v določenem stanju zavesti. Zato moraš ves čas presenečati samega sebe in si dovoliti, da ne razmišljaš o tem, kaj boš naredil, temveč, da se sam pripelješ do tega. Takrat v sekundi zaobjameš trenutno stanje in izvedeš gib - to je potem to. Kot življenje, ko nikoli ne razmišljaš preveč vnaprej.

Ko smo že pri življenju - se da od plesa preživeti?

Včasih kakšen projekt sprejemem v glavnem zaradi denarja. Preživeti je pač treba. Drugače me pa zanima izključno proces, ki ga delam sam v teatru in v svojih predstavah.

Delal si že veliko predstav. Denimo z Matjažem Bergerjem. Videti je, da v njih nisi več samo plesalec.

Bergerja absolutno razumem. Je zelo konkreten človek. Kadar on kaj reče, točno ve, zakaj. V njegovih predstavah sem izključno plesalec, ker kaj drugega niti ne bi mogel biti. Če že moram kaj povedati, je to izključno podrejeno plesu.

Kaj pa, če ne bi bil plesalec?

Drugega ne bi mogel početi. Nikoli mi ni žal za to, kar delam, saj pri plesu hkrati spoznavam samega sebe iz vseh zornih kotov.

Tudi takrat, ko si psihično na tleh?

Nazadnje sem bil na tleh, ko sem bil v

Franciji in sem delal s Freyem. Pa ne zaradi plesa, ampak zaradi osebnih stvari. Ko sem osebno na tleh, potrebujem svobodo misli, da mi ideje švigajo po glavi in da jih znam prenesti na telo, ko se postavim v prostor. Če tega ni, če ne dobim impulza za gib v prostoru, potem vem, da imam krizo.

Imaš tudi ti vzornike?

Moji idoli so mali ljudje. Zadostuje mi že, ko grem gledat kakšno predstavo in vidim človeka, ki nekaj naredi. Drugače pa je oder moj oltar. Oder je moja religija, je tisto, v kar verjamem, je *supreme life*. Ko sem enkrat na odru in ko ga začutim, je pretok energije v meni maksimalen. In ko je konec predstave, se sploh ne morem umiriti.

Če je oder tvoj oltar, so predstave tiste, ki mu vdahnejo življenje. Kaj načrtuješ v prihodnje?

Z Matejem Kejžarjem delava predstavo, s katero nameravava sesuti domačo plesno sceno. Delava tisto, kar midva sva in kar naju zanima. Sva torej poštena. Pri tem ne ciljava na popularnost. Če bi hotel, da bo ljudem všeč, potem bi delal druge stvari, ker vem, kaj je ljudem všeč. Na plesalca lahko gledaš iz tisoč različnih perspektiv in če te pri tem zapelje, je stvar dobra. Upam, da bova midva zapeljala.

Torej nameravata podreti ozke meje slovenske plesne scene. Kako?

V predstavi ne bo form in lepih linij, ker ne greva na oder iz tega stališča, ampak se ubadava z drugimi stvarmi. Kakšne stvari so to, bo pokazala predstava sama. Prepričan sem, da bi bile predstave, ki se ukvarjajo s podobnimi stvarmi, v tujini normalno sprejete. Tukaj pa so predstave, ki so zunaj okvirov domače plesne scene, ne glede na kakovost, že vnaprej kritizirane.

Bi ravno zato šel nazaj v Francijo?

Po letu in pol me v Francijo ne vleče več. Če bi hotel v tujino, bi šel na kakšno avdicijo. Vendar si tega trenutno ne želim. V Franciji bi lahko imel klase, studio... lahko bi se preselil tja in tam dobro živel. Ko sem prišel nazaj v Slovenijo, sem bil pomemben, ker sem bil v Franciji. Čeprav sem tam tudi učil. Vendar mi ni treba iti v tujino, da bi več znal.

Ostajaš zvest samemu sebi, tudi svojemu mestu?

Podgurja ne bom nikoli zapustil, vedno se bom vračal nazaj. Kot je rekel Šalamun: *Treba je iti na njivo, kjer raste zelje. Jaz pa sem videl, da zelje raste povsod.*

FOTOGRAFIJE: DOMINIKA POTOČNIK

Cubismo

Prihod na oder kot vzpon na drugi svet

Hrvoje Rupčić

Dominika Potočnik

Cubismo je ime, ki Slovencem že dolgo ni več tuje. 11-članska glasbena zasedba, ki prihaja s sosednje Hrvaške, je tudi slovenskemu občinstvu že nekajkrat razgrela srca in pete. Temeljni skupine so se izoblikovali že leta 1995, dokončna zasedba pa se je oblikovala leto kasneje, ko se ji je pridružil pevec Ricardo Luke iz Venezuele. Z njegovim prihodom se je pot Cubisma začela strmo vzpenjati. Dvakrat zapored so osvojili Porin, najvišje hrvaško priznanje za popularno glasbo. Posneli so tri zgoščenke, zadnjo med njimi na Kubi, ter podpisali pogodbo z mednarodno glasbeno založbo Universal. Skrivnosti njihovega uspeha je razkrival - gonilna sila benda - Hrvoje "Casique" Rupčić.

Za začetek predstavi sestavo Cubisma.

Cubismo najprej sestavlja klasična kubanska ritem sekcija. Trije bobnarji smo odgovorni za značilni kubanski ritem. Poleg mene na timbale, konge in bonge igrata še Zdravko "Barba" Tabain in Mladen "Electrico" Ilič. Ricardo Luke, ki prihaja iz Venezuele, je naš pevec. Pred šestimi meseci smo dobili novega pianista G. Nterja Brucka, ki prihaja iz Nemčije. Tu sta še kitarist Mario Igrac, ki igra tudi tres, in basist Krešimir Tomec, ki se je lani poročil s Špelo in se poslovenil. Štiričlanska trobilno sekcijo sestavljajo: Davor Križić in Tomica Rukljjić - oba igrata na trobento - ter Nenad Grahovac in Alan Bošnjak - oba sta pozavnista. Iz začetnega "hrvaškega benda, ki igra salso" se počasi spreminjamo v glasbeno skupino mednarodnih razsežnosti. Za zdaj nas je enajst, v prihodnosti pa se bo Cubismo še razširil.

Z zadnjo zgoščenko Motivo Cubano ste pred nekaj meseci podpisali pogodbo z ameriško distribucijsko hišo Universal. V načrtu pa imate že naslednjo ploščo...

Tako je. Pred kratkim so pri Universalu izdali našo zadnjo zgoščenko. Smo prva glasbena skupina

s področja bivše socialistične Evrope, ki ji uspel ta podvig. Ta dogodek je za nas tudi velika pohvala. Ocenili so, da je naše delo dobro, saj tako veliko podjetje sicer ne bi bilo pripravljeno vlagati v nas. Naslednjo zgoščenko bomo zagotovo izdali že prihodnje leto. Če bo šlo vse po sreči, bo na policah do poletja, zagotovo pa do jeseni. V prihodnje bomo morali biti točni, saj nas pogodba zavezuje k izdaji novega albuma na vsaki dve leti. Zavezali smo se za obdobje naslednjih petih albumov, torej za nadaljnjih deset let. Seveda pa je pogodba prilagodljiva. Z njo smo dobili nekakšen vizum in veliko priložnost, zato bomo dali od sebe vse najboljše.

Kakšen je vaš ključ do uspeha?

Naš cilj ni bil nikoli le postati najboljša hrvaška skupina. Že od vsega začetka smo imeli širše, svetovne kriterije. Zavedamo se, da je danes svet majhen in da lahko povsod najdeš vse. Ni več tako kot v Jugoslaviji, ko je bilo vse, kar je prihajalo od zunaj, eksotično (in dobro prodajano). Danes trg v Evropi in svetu narekuje visoko kakovost. Naša glasba se mora in more kosati s tovrstno glasbo na svetovni ravni. Če hoče nekdo v Evropi kupiti zgoščenko, ki stoji na policah z drugimi svetovno znanimi skupinami te zvrsti, se ne moremo zanašati na to, da smo domača ali eksotična skupina. Smo v konkurenci z vsemi, ki izvajajo tovrstno glasbo. To nas je tudi pripeljalo do uspeha.

Ali drži, da naj bi celo Kubanci zamenjali vašo glasbo za svojo?

Da, res se je že zgodilo. Na primer Omara Portuondo je bila ob poslušanju naše glasbe sprva prepričana, da gre za vsem dobro znane Afro Cuban All Stars, nato je rekla, da smo mogoče Portoričani in nazadnje, da smo zagotovo Kubanci.

Kaj ti pomeni Kuba? Zdi se, da njen duh nosiš v sebi?

Kuba zagotovo predstavlja svojevrstno alternativo zahodnemu načinu življenja in dojemanju sveta. Ima tako dobre kot slabe strani. Zagotovo pa tam najdeš stvari, nad katerimi se moraš zamisliti. Ena takih je na primer revščina. Veliko je ljudi, ki nimajo od česa živeti, pa so vendarle najbolj veseli ljudje, kar sem kdaj jih srečal. Pomembne so jim čisto druge stvari in ko človek to vidi, mora spremeniti svoje poglede na svet.

Kako se njihov način življenja prepleta z glasbo?

Vsaka glasba je nastala kot izraz nečesa. Blues v ZDA je na primer posledica nečesa žalostnega in otožnega. Tako se je tudi utrip življenja na Kubi in Karibih nasploh pretočil v njihovo glasbo. Najprej opaziš njihovo popolno ležernost. Nikoli si ne delajo nepotrebnih skrbi. To so tropi, vroče je, vsi vemo, kako je, ko nas poleti vse zajame vročica: dekleta v mini krilih, moški, nasmejani do ušes, sonce, celodnevna vročina ... Tako je pri njih vse življenje in to se odraža v njihovi glasbi. Potem je tu lenoba, posledica pripeke. Pri nas je podobno z Dalmatinci, ki prav tako ne delajo veliko. Njihova glasba vse to nosi v sebi: erotiko, ležernost, lenobnost, predvsem pa življenjsko veselost.

Kubanske ženske?

Lepo jih je pogledati. Kar je najpomembnejše ali drugače, je to, da niso pretirano lepe, vseeno pa je izražajo izredno erotičnost. Ni pomembno ali so debele ali stare, vse se gibljejo na podoben način. Zdi se, kot da je njihova ritmična hoja - erotični ples.

Obisk na Kubi je bil za vas zelo produktivno obdobje. Kaj vse ste tam ustvarili?

V Havani smo v studiu Ergem posneli zgoščenko, na kateri so sodelovali največji kubanski pevci in glasbeniki iz skupin Buena Vista Social Club in Afro Cuban All Stars: Juan de Marcos Gonzalez, Teresa Garcia Caturla, Manuel "Puntillita" Licea in Amadito Valdes. Pri projektu pa je sodeloval tudi Gibonni. Imeli smo tri koncerte: dva v Santiagu de Cuba in enega v Havani. Posneli smo dva video spota, istočasno pa tudi dokumentarni film Cubismo turizma, ki govori o našem potovanju. Režiral ga je Radoslav Jovanov - Gonzo, najbolj cenjeni hrvaški režiser glasbenih video spotov. Hkrati je bil to njegov prvi dokumentarni film sploh, zanj pa je prejel nagrado na Montolskem filmskem festivalu. Na Kubi smo tako ustvarili veliko kvalitetnega gradiva: zgoščenko in dokumentarec.

Zelo veliko nastopate. Koliko in kje največ igrate?

Največ v Zagrebu in po drugim hrvaških mestih. Prav tako v Sloveniji: konec minulega leta smo imeli zelo odmeven koncert v mariborskem Štuku in v ljubljanski Festivalni dvorani. Nepozabne spomine pa imamo na koncert, ki smo ga imeli junija v ljubljanskih Križankah. Koncerte imamo tako rekoč vsak drugi ali tretji dan prek celega leta, tako da o turneji evropskih razsežnosti ne moremo govoriti ... da bi recimo igrali šest mesecev, potem pa ne bi delali nič. Na leto imamo tako več kot sto koncertov, od tega je dobra polovica osredotočena na poletje. V enem od poletnih mesecev po dolgem in počez prekrizarimo Dalmacijo. To je za nas najlepše obdobje, saj lahko igramo na odprtem; ponavadi ob morskem nabrežju ali na velikih trgih. Takrat so občutki zares najboljši. Vse v mini krilih. Vse plešejo ... enkratno!

Na odru igraš več vlog. Kako ti jih uspe tako uspešno uskladiti?

Včasih, ko gledam posnetek s koncerta, se počutim kar neprijetno. Na odru vidim nekoga, ki hkrati krili z rokami, igra, poje, vodi skupino, pleše ... in pomislim, da to ne morem biti jaz. V prvi vrsti se imam za glasbenika. Na vajah, snemanjih. Res pa je, da doživljam svoj prihod na oder kot vzpon v drug svet. Na nek način se malo izgubim. To je moj element, tam se počutim resničnega. Koncerti bi lahko mirno trajali tri ali štiri ure. Stik s publiko je tisti, ki mi da polet. Uživam v občinstvu. Ko vidim, kako vrača vse, kar mu daješ, me še bolj napolni z energijo. Mislim, da živim za koncerte. Glasba ima v sebi resnično veliko moč in energijo. Predvsem pa ima močno sporočilo kubanski ritem. Na naših koncertih ni nikoli izgrediv, ozračje je vedno zelo pozitivno. In ljudje odhajajo domov srečni in veseli. V vsakdanjem življenju je negativnih razpoloženj in stresa že tako ali tako preveč. Naša glasba pa je tista, ki ljudi osrečuje in razveseljuje. Poleg kvalitete je ta pozitivizem edino, kar šteje.

So občutja enaka tudi pred slovenskim občinstvom?

Prvi veliki samostojni koncert v Sloveniji, ki je bil junija v Križankah, je neverjetno uspel. Mislim, da je bila to ljubezen na prvi pogled. Prišli smo na oder, igrali smo iskreno in ljudje so nam to začeli vračati. To je to. Na naših koncertih ni pomembno, da ljudje poznajo pesmi. Hiti niso potrebni. Glasba jih enostavno odnese. V Križankah smo več kot štirideset minut igrali skoraj samo instrumentalni latino-jazz, pa so nas ljudje kljub temu sprejeli z navdušenjem. Največja nagrada za nas je, če ljudje v naši glasbi iskreno uživajo.

Sicer pa se na odru hočemo najprej zabavati sami. Zato se tudi energija, ki se ustvarja med nami, prenese na občinstvo. Meni koncert ne pomeni nič, če se sam ne zabavam. Podobno vzdušje je tudi v naših prostorih, kjer vadimo. Tako nikoli ne potrebujemo dodatnih vaj, kako nastopiti v živo. To nastane spontano. Pretvarjanje je namreč zelo hitro prepoznano.

Pa vendar je to še vedno delo. Včasih celo prav težaško.

Tempo je včasih strašno, ampak človek se ga privadi. Včasih imaš v tridesetih dneh petindvajset koncertov, med njimi nekajurno potovanje, po prihodu v mesto pa še pogovor na radijski postaji, televiziji, čakajo te intervjuji ... časa je le toliko, da se namestiš v sobi, potem pa že moraš na tonsko vajo. Potem pa pride obdobje, ko imamo veliko manj koncertov in smo bolj sproščeni. V tem času veliko vadimo. Približno sedem ur na dan. Najbolj naporni del posla so potovanja, koncerti so najmanjši problem. Takrat se zabavamo.

Kolikšen del repertoarja predstavljajo vaše lastne skladbe?

Manjši del. Nekaj jih je napisal pevec Ricardo Luke, nekaj, predvsem latino-jazz pesmi kitarist Mario Igrac, nekaj pa trobentač Davor Križić. Caciue's Mambo je moja stvaritev. Prej smo večinoma snemali priredbe kubanskih in jazz standardov, na naslednjem albumu pa bo zagotovo še več avtorskih skladb.

Najlepša hvala, Hrvoje. Želim vam, da bi se vaša pot še naprej vzpenjala in da bi s svojo glasbo razveseljevali ljudi.

Kaj pravzaprav pomeni beseda Cubismo? Spominja na Kubo. Kako ste izbrali to ime?

Ime je besedna igra. Po špansko Cubismo pomeni kubizem, čeprav tega ob poimenovanju še nisem vedel. Že na začetku smo igrali predvsem latino jazz in salso. Prvi, ki je v jazz posegel s kubanskim ritmom, je bil Dizzy Gillespie in med drugim je na poimenovanje vplival tudi naslov njegove plošče Cu-bi Cu-bop. Ime Cubismo se nam je zdelo zanimivo tudi zaradi razpoznavnosti zvrsti glasbe, ki jo izvajamo.

Miha Žnidaršič
Mojčin pustni karneval
od Glavnega trga do dvorane Marof

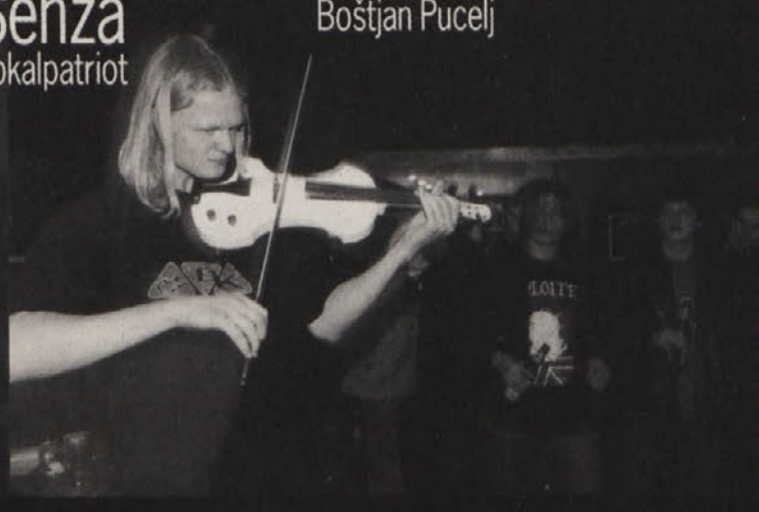
Ženski večer Lokalpatriot
Miha Žnidaršič

Fotozgodbe

Wet bed Boštjan Pucelj
Senza Lokalpatriot

Koledar prireditev

LokalPatriot 20. februar - 23. marec

Četrtek, 21.02.2002 ob 19h

ARTUR ŠTERN - Literarni večer

Založba GOGA izdava Arturja Šterna. Avtor nove potencialne uspešnice z živalskim naslovom *Jeba z Lipicanci* bo poskusil šokirati tudi dolenjsko občinstvo. Vstop prost.

Petek, 22.02.2002 ob 21.30h

DREAMWALK - koncert, hc-rock-punk

Novi mlci na sceni te zasnežene in obeljene zime so (namesto fanfar se ta trenutek prileže distorziran kitarski rif): Dreamwalk. Prvenec te melodične punk-žaga-herock skupine nosi naslov *Far Away From L.A.* Vstopnina 700 sit (konzumacija 200 sit)

Sobota, 23.02.2002 ob 21.30h

VEČER SALSE

Sledi zaključna zabava nadaljevalnega tečaja salse. Zaplesali bomo ob prijetnih ritmičnih salse in se okrepčali s koktejli. Vstopnina: plesni čevlji!

Četrtek, 28.02.2002 ob 20h

KHONS - koncert

Pred nekaj več kot tremi leti so na slovensko glasbeno prizorišče stopili KHONS, štirje ambiciozni fantje s progresivno rock glasbeno podlago in svobodnomiselno agresivno udarnimi vokali. Khons so: solo kitarist Usama Al-Hiasta, bas Natan Preradovič, vokal in kitara Daniel Balazič in na bobnih Gregor Naglič. Vstop prost!

ob 21.00h

KOVA - muzzko rola v LP Vstop prost!

Sobota, 02.03.2002 ob 21.30h

Večer elektronske glasbe in animiranih filmov

DJ GAVIO, DJ STRIPY, DJ ACCO. Vstop prost!

Torek, 05.03.2002 ob 19h

EVROPA - Kinoteka

Režija: Lars von Trier, 1992, igrajo: Jean Marc Barr, Barbara Sukowa. Vstop prost!

Četrtek, 07.03.2002 ob 20h

TOMASSS - muzzko rola. Vstop prost!

Petek, 08.03.2002 ob 21h

YOGURT - koncert, elektronski rock

V živo se klasičnemu rok četvercu pridruži kot peti član tudi računalnik, ki poskrbi za sintezo elektronske glasbe in klasičnega rocka. Skupina bo predstavila album *Brez kisika*. Vstopnina 600 sit (konzumacija 200 sit)

Sobota, 09.03.2002 ob 21h

DENIŃO in JONO - muzzko rolata. Vstop prost!

Sreda, 13.03.2002 ob 19h

GRUZIJA - potpisno predavanje

Predavatelj: Verhovec Rožle. Vstop prost!

Četrtek, 14.03.2002 ob 19h

IDRIJA SE PREDSTAVLJA - koncert, razstava, literarni večer. Vstop prost!

Petek, 15.03.2002 ob 21.30h

ROCK OTOČEC - predizborni koncert

Bliža se čas, ko bodo očetje zopet ponosni na svoje hčere, ki se bodo odpravile na največji spektakel leta, ko se ritem bobnov in zvok kitar zopet naselita v srca zabave željnih, čas Rock Otočca. Vstop prost!

Sobota, 16.03.2002 ob 21.00h

ZNATI UMRETI - gledališče

Antun J. Svetec: Znati umreti (gledališka beseda o ljudeh in podganah), igra: Niko Kranjc Kus, režija: Katarina Košnik. Vstopnina 600 sit (konzumacija 200 sit)

Četrtek, 21.03.2002 ob 18.00h

PROJEKT PORTOVAL - javna okrogla miza in predstavitev

Olimpijski plavalni bazen, kinematografski center, Tuševa blagovnica in športno središče v objemu Portovala? Kaj menimo o mega projektu, ob katerem je nova Knjižnica Mirana Jarca mačji kašelj? Moderator Marko Zajc. Vstop prost.

Petek, 22.03.2002 ob 21.00h

VEČER FILMSKE GLASBE - muzzko rola

Prisluhnili bomo najbolj zanimivim filmskim glasbenim temam (James Bond, Mission Impossible, Pink Panther, The Saint, ... J in skladbam, ki so jih za filme napisali svetovno znani glasbeniki (Madonna, Jon Bon Jovi, Enigma, Sting, Eric Clapton, ...). Izčrpne podatke nam bo ob poslušanju zaupal poznavalec tovrstne glasbe Sašo -ukič. Vstop prost!

Sobota, 23.03.2002 ob 21.30h

ZDENE KOČKAR IN JAGODNI IZBOR - koncert, etno-punk

Enodnevna turneja - od Slona do LokalPatriota. Vstopnina 600 sit (konzumacija 200 sit)

Petek, 29.03.2002 ob 21h

EN IZI PETEK - čisto navaden večer. Vstop prost!

Sobota, 30.03.2002 ob 21.30h

BAMBI MOLESTERS - koncert, surf-rock

Legende si privoščijo nastop v novomeškem klubu. Vstopnina 800 sit (konzumacija 200 sit)

KULTURNI CENTER JANEZA TRDINE

petek, 01.3. ob 20h

Joshua - muzikal. Joshua je prirejena svetopisemska zgodba o dobrem pastirju, ki s 14 skladbami in vmesnimi dialogi na duhoviti, hipoma tudi dramatičen in sodoben način svetopisemsko zgodbo približa tako otrokom kot mladim pa tudi starejšim gledalcem. Dobrodelna prireditev. (organizira LokalPatriot)

Kino spored

21. februar - 27 februar

Ocean's 11. režija Steven Soderbergh, igrajo George Clooney, Matt Damon, Brad Pitt, Julia Roberts, Andy Garcia. Akcijska komedija. Dom kulture, ob 18h in 20.15.

Izvirni greh. režija Michael Christopher, igraja Antonio Banderas in Angelina Jolie. Erotični triler, KC Janeza Trdine, ob 20h.

28. februar do 6. marec

Za sovražnikovimi linijami. režija John Moore, igraja O. Wilson in G. Hackman. Vojna akcija. Dom kulture, ob 18h in 20h.

Ocean's 11. (glej zgoraj) KC Janeza Trdine, ob 18h.

Čudoviti um. režija Ron Howard, igrajo Russel Crowe, Jeniffer Connelly, Ed Harris. KC Janeza Trdine ob 20.15.

1. marec do 2. marec

Posili me!!! režija Virginie Despentes in Coralie Thin Thi. Zgodba o dveh dekletih: Manu so poslili, Nadine pa je bila priča umoru njene edine prijateljce. Ko se po naključju srečata, se odpravita na popotovanje, polno krvi in seksa: morda iz maščevanja moškim, morda iz revolta proti buržoazni družbi. Najbolj svobodni se počutita, ko ubijata. Brez razlogov, brez pojasnjevanja. Krvavi road-movie po francosko. Dom kulture, ob 22h.

7 marec do 13. marec

Sestreljeni črni jastreb. režija Ridley Scott, igraja Josh Hartnett in Ewann Mc Gregor. Dom kulture, ob 18h in 20.30.

9 marec do 13. marec

V imenu pravice. režija James Gray, igrajo Mark Wahlberg, Joaquin Phoenix. KC Janeza Trdine ob 20h.

Zimski počitniški kino program

25. februar ob 11h

Dežela izgubljena v času. Otroški risani film.

26. februar ob 11h

Letalo prekletih. Akcija.

27. februar ob 11h

Space Jam. Znanstvenofantastična risana komedija.

28. februar ob 11h

Oblegani 1. Akcija

1. marec ob 11h

Oblegani 2. Akcija

2. marec

Armagedon. Akcija

3. marec

Divja horda. Vestern.

INFOTEDEN

V Lokal Patriotu DUAS organizira **INFOTEDEN**, na katerem izveste vso formalno in neformalno nprav faksov. Okrogle mize vodijo študentje višjih letnikov.

URNIK INFOTEDNA

sreda, 27.2. ob 10h: elektro; ob 11h: slovenščina; ob 12h: farmacija; ob 13h: DIF; ob 14h: geografija;

četrek, 28.2. ob 10h: gostinstvo in turizem (Bled); ob 11h: pravo; ob 13h: ekonomija; ob 14h: VSUP; ob 15h: strojništvo,

kulturologija; ob 16h: komunikologija, medicina;

petek, 1.3. ob 10h: zgodovina, policijsko-varnostna šola; ob 11h: sociologija kulture, nemščina; ob 12h: socialno delo, gradbeništvo; ob 13h: filozofija, politologija; ob 14h: primerjalna književnost; ob 15h: novinarstvo, arhitektura; ob 16h: angleščina, obramboslovje; ob 17h: računalništvo, slovenščina; ob 18h: kemija, stomatologija;

Če slučajno tvoje izbire ni na seznamu, pokliči na Infotočko, 07 3374 374. Ga bomo že nekako urinili.

Obvestila

infoTočka

Infotočka Društva novomeških študentov obvešča

Študentski busi

Relacija NM - LJ, ob nedeljah s postaje pri občini:

Ko to tamo pjeva: ob 19.15 uri, Prestiž lajn: ob 19.45 uri, Študent klasik komfort: ob 20.15 uri

Relacija LJ - NM, ob petkih:

Mama prihajam domov: ob 13.40 uri izpred posl. stavbe Mercator, ob 13.50 uri izpred Franc. ambasade, poleg Filo faksa

Relacija NM - MB, ob nedeljah z avtobusne postaje nad novo občino:

Štajerc ekpres: ob 18.30 uri (gre po poti Nm-KrškoSevnica-Maribor)

Relacija MB - NM, ob petkih ob 14.55 nasproti Trasta,

ob 15.00 pri Tyrševi in ob 15.05 nasproti avtobusne postaje.

Cena: Ljubljana 500,00 člani (600,00 ostali); Maribor: 1000 člani (1100 ostali)

OPOZORILO:

popust pri karti lahko uveljavljate le ob predložitvi potrjene članske izkaznice in ŠS (srebrna in zlata nalepka 01/02).

Rekreacija

Zopet poteka močno oblegana študentska rekreacija. Vse kar potrebujete je DNS-jeva članska izkaznica (sol. leto 2001/02).

Razpored rekreacije:

Nogomet: OŠ Grm - nedelja od 16.00-18.00, Košarka: OŠ Grm - sobota od 15.00-17.00 in OŠ Brusnice - sreda 20.00-21.30

Odbojka: Gimnazija NM - petek 19.00-21.00

Aerobika

Člani DNS-ja imajo pri vseh programih Hop Kluba **15% popust**. Uveljavljate ga lahko z DNS-jevo člansko izkaznico.

Hop klub vam nudi: nizko, srednje in visoko intenzivno aerobiko, Thai bo, Rope skipping, program za nosečnice,

programe za izboljšanje zdravstvenih težav, jutranje razgibavanje, športno šolo, aqa aerobiko

V novembru so se pričeli plavalni programi Hop Kluba. Info: 07/3325 355

Podroben program Hop Kluba vam je na voljo na Infotočki.

Pravna pomoč

Dnš nudi študentom in dijakom brezplačno pravno pomoč, vsak petek od 17.30 - 18.30 na Prešernovem trgu 6.

Študentje prava vam pomagajo pri: iskanju raznih pravnih informacij, pouku o pravicah in dolžnostih glede na stanje v katerem ste se znašli (npr: kdaj ste upravičeni do rep. štipendije, do katerih ugodnosti so upravičene matere študentke,

pravice otrok umrlih roditeljev,...), pri sestavljanju prošnji, vlog, pritožb, pri sestavljanju pogodb (najemnih,...)

DNS-jevo smučanje na Voglu od 2.3. - 8.3.

Po enoletnem premoru zopet organiziramo tradicionalno zimovanje na našem najlepšem visokogorskem smučišču na Voglu.

Cena: ugodnih 46.200 SIT, za člane DNS-ja seveda še 10% popusta

V ceno je vključeno: namestitve na samem smučišču v brunarici Murka, 6 polpenzionov, 6- dnevna smučarska karta (velja tudi za smučišče Kobla) ter zabava na muč! Vse informacije: Infotočka DNS: 3374 374

Študentski boni

prodaja bonov poteka vsak delovni dan med 8. in 15. uro na Infotočki DNS. zadnje čase Pri nakupu bonov morate predložiti

indeks ali študentsko izkaznico in osebni dokument. V mesecu januarju vam pripada 21 bonov. Na Infotočki DNS prodajamo

bone samo za novomeška gostinska podjetja. Bone za Posavje dobite na Punkt-u v Brežicah.

Smučarske karte

Na DNS-jevi Infotočki je na voljo še nekaj smučarskih kart po zelo študentskih cenah.

Kupijo jih lahko samo člani društva, omejitev po osebi je 4 karte.

Cvičkarja 2002 išče tržnike

Posočena in simpatična dekline mlajših let išče osebo, raje več njih za občasna srečanja v marcu in aprilu. Izkušnje zaželene. Za

informacije o položajih kličite 07 3374 374. Šifra: Cvičkarja 2002 - tržniki.

DNS objavlja

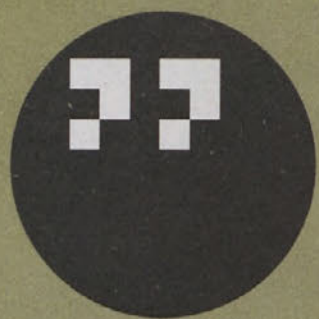

Razpis za mesto urednika, člana uredniškega sveta novega študentskega časopisa dolenjske regije.

DNS skupaj z ostalimi študentski klubi ustanavlja nov zavod, katerega namen je med drugim izdajanje študentskega časopisa za območje Dolenjske regije. Študentski časopis bo natančneje predstavljal delo študentskih klubov in problematiko študentske populacije. Od kandidatov se pričakuje:

- status študenta/študentke
- članstvo v DNS
- študent/študentka vsaj 3. letnika družboslovne ali humanistične smeri.

Prijave in informacije na Infotočki DNS 07 33 74 374. Rok za prijavo je 5. marec 2002.

*knjiga

Latinska lirika srednjega veka Srednjeveški cvetnik

Izbral, prevedel in komentiral Primož Simoniti.
Ljubljana: Slovenska matica, 2000, 480 str.

... Pije gospodinja s farjem, / pije vitez z gospodarjem ... pije pridni ob lenuhu, / pije beli ob črnihu, / pije vztrajni z vetrnjakom, / pije modrijan z bedakom ... pije starček ob opatu, / pije dečko ob prelatu ... pijejo čez vsako mero, / pije sto jih, tisočero ...

Anonimus: Pivska

Šaljivi opis "pivske situacije", delo neznanega avtorja visokega srednjega veka, imamo lahko tudi zaradi možnih aktualnih analogij s slovenskimi (dolenjskimi) šankovskimi navadami za imeniten predokus tistega dela srednjeveške poezije, ki se ne ujema z ustaljeno predstavo o njegovi "mračnosti" ali "zatohlosti". Seveda so najbolj izrazite in tudi najbolj razvpite posvetne pesmi - med njimi tudi zgornja - del zbirke Carmina Burana; gre za pesmi z vseh koncev srednjeveške Evrope 12. in 13. stoletja, ki so jih pisali potujoči kleriki, nekakšen intelektualni proletariat; v njih najdemo kritično-humoren odnos do življenja, ljubezni, posvetne in cerkvene oblasti (predvsem moralistične zbadljivke na račun grabežljivosti in odstopanj od pravega sledenja Kristusovim naukom); pa tudi duhovitih satiričnih in parodičnih sprevačanj tekstov in konvencij ne manjka. A že Buranske pesmi niso le posmehljivke, temveč se - kot tista o nemoči posameznika pred nedoumljivo usodo, ki jo je Carl Orff uglasbil v nam vsem znanem začetku svoje Carmine Burane - dotikajo tudi globlje eksistencialne problematike [O Fortuna / kakor luna / spremljiva venomer, / pada, vstaja / v šcip iz mlaja - / vse življenje klet nemir: / zdaj nasprotno, zdaj dobrotno / zanori nas spet in spet, / siromaštvo / in veljaštvo / raztopi kot sonce led ... Anonimus: Fortunino kolo]

Toda Buranske pesmi so le manjši del latinske poezije tega obdobja, ki se razteza prek celega tisočletja, neke od let 500 do 1500. Kaj vse se je zvrstilo med zgodnjekrščanskimi hvalnicami in

sekvencami (Venancij Fortunat, filozofsko-refleksivna religiozna razmišljanja Boetija) prek razcveta poezije na dvoru Karla Velikega, t. i. karolinške renesanse (Pavel Diakon, Teodulf Orleanski), prek Pesmi iz Cambridgea, ki poleg sekvenc in drugih pesmi za nabožne potrebe prinašajo tudi ljubezenske in šaljivo folklorne teme, pa prek čudovite duhovne lirike tretjega stoletja (Tomaž Akvinski, Arnulf Leuvenški; potem sta tu še nešteto krat uglasbljeni anonimni Stabat mater dolorosa in Ave verum corpus) vse tja do Buranskih pesmi in drugih šaljivih posvetnih ali ljubezenskih pesmi visokega srednjega veka.

Poleg vsebinske pestrosti je to dolgo obdobje porajalo tudi nove zvrsti in številne nove pesniške oblike. To je tudi čas, ko je verzifikacijski sistem, na katerem je slonela nekaj antična pesniška tradicija, tj. kvantitativni verzni sistem, temelječ na opoziciji dolgih in kratkih zlogov, postopoma pod vplivom nacionalnih jezikov prehajal v akcentuacijskega, katerega opozicija je naglašen/nenaglašen zlog, kot ga poznajo sodobni evropski jeziki. Hkrati je to čas, ko nacionalni jeziki vse bolj izpodrivajo latinščino kot pisno "lingua franca" in po letu 1500 prevzamejo vodilno vlogo v t. i. evropskem novem veku, s čimer se zaključuje neko zgodovinsko obdobje.

Tako nam Srednjeveški cvetnik prinaša v smislu "zgodovine duha" zanimiv in poznavalski prerez različnih plasti srednjeveške literarne tradicije (in seveda, srednji vek nam je v vsakem primeru dostopen izključno kot tekst!) v vsej njeni vsebinski in oblikovni pestrosti. Cvetnik pa ni le navaden izbor, temveč je lična, celo luksuzna knjiga, ki nam poleg prevodov Primoža Simonitija prinaša tudi latinske izvornike. Ob tej pogumni potezi je seveda toliko lažje prepoznati mojstrstvo prevajalca te poezije, ki je v veliki meri tudi formalno zelo dodelana. V posebnem zveščiču so priloženi še Simonitijevi komentarji, ki omogočajo resnejši pristop k poeziji (in bi nedvomno lahko bili vključeni tudi v samo knjigo).

Na koncu velja ob vseh pohvalah spomniti še, da je bil doktor Simoniti predavateljski gost lanske interpretacijske delavnice na Goginih poletnih vrtovih v Kostanjevici, kjer je skupina ustvarjalcev pripravila večer interpretacij prav z besedili iz tega zbornika. Da je vsaj del poezije srednjega veka še vedno živ in tudi občinstvu zanimiv, je lepo nakazal odziv publike na njeno "dramatizacijo".

Marijan Dovič

Šamuel Beckett ČAKAJOČ GODOTA

Produkcija: Drama SNG Ljubljana
Režija: Dušan Jovanovič
Novo mesto, Dom kulture

Dva možiclja se srečujeta vsak dan vedno na istem mestu in vsakič znova podvomita, ali sta bila res včeraj skupaj in ravno na tem mestu. Vedno počneta isto: čakata Godota. Ne vesta, kako izgleda, vesta samo to, da je njun odrešitelj, in ko bo prišel, in nekoč bo prišel, zagotovo, jima bo lepo. Dobil bosta hrano in posteljo in ne bo jima treba vsak dan jesti korenčka ali repe in Gogo ne bo vsako noč pretepen zaspal v jarku. Didi (Gregor Bakovič) in Gogo (Bojan Emeršič) imata čisto normalen odnos: včasih se komaj prenašata, včasih se objemata, jasno pa je obema, da eden brez drugega ne moreta živeti. Bakovič in Emeršič, ki ju človek včasih že težko gleda kot posameznika, saj ju skoraj povsod ponujajo kot nujen par, sta v "čakalnici" ohranila močne razlike med nergajočim in pretirano občutljivim Gogom ter uglajenim, precej umirjenim in treznim Didom. V svojem početju sta rahlo burkaška in vnašata svežino in lahkotnost v na videz zoprno situacijo.

Iz drugačnega testa sta druga dva. Pozzo (Jernej Šugman) in njegov prijatelj-sovražnik Srečko (Alojz Svete), ki ga kliče prase. Grob in neumiljen Šugman ter krhek, smešen in tragičen Svete. Vedno, morda tudi vsak dan, potujeta mimo kraja, kjer prva dva vztrajno čakata. Pozzo, ponosen mož z večvrednostnim kompleksom, izkorišča Srečka, da mu prenaša nerodno prtljago, hkrati pa se zdi, da Srečku prav ta služba nudi varnost pred izgubo lastne identitete in življenjske vloge. Pozzo se nekoč sicer zjoka, kako ga Srečko izkorišča in utesnjuje, a to mu človek le težko verjame. Ena sama laž in prepotentnost se drži Pozza-Šugmana ter živalska pripadnost in z nežnostjo pomešana grobost Srečka-Svete.

Beckettova drama poudarja eno samo dejanje: čakanje. Vse ostalo je v drugem planu, a zato nič manj pomembno. Kajti v tem čakanju se pojavljajo medčloveški odnosi, pogledi na svet in življenje, dojemanje podobe lastnega jaza in nenazadnje, razkrivajo se reakcije človeka v različnih (kriznih)

situacijah. V prvi vrsti je Čakajoč Godota drama vzdušja. In v ljubljanski Drami niso zapopadli čakanja neposredno, lotili so se vzdušja. Režiser Dušan Jovanovič in igralci v Becketta vnašajo nešteto drobnih detajlov, gest, izmišljij, kar daje močan občutek, da čakanje Didija in Goga traja že celo večnost in v tej večnosti so nastala posebna razmerja med njima. Te drobnarije, ki jih počneta, so sicer smešne in zabavne, a dolgoročno spet izzovejo nekakšno pomilovanje čakajočih dveh, tudi zato, ker vsak nekako slutiti, da Godota nikoli ne učakata.

A v tem se skriva tudi (ne)slutena past. Ti dodatki temeljijo delno tudi na improvizaciji in s tem torej na "popolnem" čutu za pravo mero, ki ga popolnega v resnici nihče nima (niti Gregor Bakovič niti Bojan Emeršič niti Jernej Šugman). Fante v Novem mestu malce zanese z zmerne poti in jih proti koncu, v zmešnjavi prepletenih teles, ki skušajo drug drugega postaviti na noge, pripelje celo do zasebnega smeha. Kar pa, seveda, nekoliko poruši celoto, saj ji vzame tisto resnost, ki jo vendarle potrebuje.

Avtor je v bojazni za svoja besedila strogo prepovedal kakršne koli posege vanje (dodajanje, odzemanje, spreminjanje) in se v ta namen tudi zaščitil z zakonom. Verjetno se je bal izmaličenja in oddaljevanja od njegovega bistva in stila. Prav zato taka svoboda v odnosu do besedila, s katero ni v principu nič narobe, zbuja rahlo skeptično začudenje.

Kljub vsemu pa predstava ostaja pri vzdušju, ki ga pomagajo zvoki, ki nastajajo daleč neke in scena Mete Hočevar, ki pa se na žalost na odru Doma kulture ni mogla do konca izraziti. Prostor čakanja je nek strašljiv osamljen kraj, ki ga zbadajo nekakšni "pragozdni", "vesoljski" zvoki, kjer vsake toliko časa zazvoni budilka.

Kaj pa sploh ostane od vzdušja? Ostane vse tisto, o čemer avtor govori na videz v ozadju - odnosi, lažna slepila, prazno upanje, neumnost v pozi plemenitosti ... Ostane tisto, kar si jaz kot gledalka zamišljam, ko gledam predstavo - lahko me opominja na lastno pasivnost, na politično in družbeno izkoriščanje, na kar koli ... Na tisto, o čemer utegnem še nekaj časa razmišljati. Vzdušje je lahko veliko močnejše od kakršnih koli dejstev. Če le ni predolgo.

Magda Lojk

*tlačénka

Janez Lamovšek

IZTOK MLAKAR - RIMARIJE IZ OŠTARIJE (ZKP RTVS)

V republiki Iztoka Mlakarja vse teče po ustaljenem redu. Produkcija pesmi je dosegla svoj najboljši vzorec in nova plošča se baje prodaja za med. Vsi tisti, ki vas Štorije in baldorije količinsko niso zadovoljile ali pa ste se jih morda že nekako naveličali, imate zdaj priložnost za nov paket prvinskega Mlakarja, ki iz še tako preproste zgodbe ustvari pravo štorijo v rimah, pesmi pa ne ostajajo zgolj pesmi, temveč so že prave male radijske igre. Pričujoča plošča se torej karakterno ne razlikuje od prejšnje, temveč se - na kar kaže že naslov - še kako navezuje nanjo; lahko bi celo rekli, da jo dopolnjuje. Mlakar namreč le razširi krog junakov štorij, čeprav nekateri nastopijo tudi tokrat. Med mnogimi novimi zaigra kadilca marihuane Maria Spinela - potencialnega rastafarijca, se nam oglasi s stolčka vrhovnega poglavarja cerkve - papeža in konec koncev spregovori kot sam Bog, veliki stvarnik nebes in zemlje, oče vseh ljudi, edini izmed trojice ... Mlakarjeva igralska žilica poseže torej celo po najvišjem, pa vendar ostaja ob tistem, kar dobro pozna in - kar je enako pomembno, če ne celo pogojeno z zadnjim - dobro zaigra. Če si nenazadnje dovolimo še primerjavo Smolarja in Mlakarja, vidimo, da se prvi z nizanem plošč čedalje bolj izgublja v življenjsko pridigarso patetični optimistiki, medtem ko Iztok ostaja stari dobri, brez pardona življenjski in v edinstvenem slogu englaževski Iztok Mlakar.

CAMINOIGRA - ISHUAN (ZALOŽBA GOGA)

Glasba Caminoigre razpreda svoje korenine po vsem svetu in se torej hrani iz različnih kultur, dobiva status takomenovane svetovne glasbe (world music). Je strogo akustična. V dveh, treh pesmih nekako na zgodnji sredini plošče se čuti vpliv ZDA - tako pesem z naslovom Jailsong nekako najbolj izstopa iz konteksta celotne plošče; pred njo je posneta celo ekstremno kratka igrca (ščepec zahodnjaškega Mlakarja torej), pogovor z Divjega zahoda o cesti v Alabamo, ki je lahko edino cesta v težave, v zapor - sicer pa prevladujejo bogati brazilski in indijski ritmi, ki spremljajo motive melanholičnega, pa tudi ekstatičnega sredozemlja - Španije, Turčije ... zaigrane na kitaro, bas, klarinet ali drugod piščalko - na pesmi Natural celo s trobento, ki pripomore bolj h klubskemu vzdušju. Ne moremo tudi mimo dejstva, da se pesmi pojejo bodisi v angleškem, predvsem pa v izmišljenem jeziku, ki se sliši nekako (zopet) špansko, turško, afriško, a kar je najbolj pomembno, mehko. Če Caminoigra združuje glasbo različnih kultur, jih združuje in vseh nivojih, torej tudi na lingvističnem. S takšno širino je glasba dodobra sproščena, odprta, zajemajoča več in tako nekako bolj celostna, popolnejša, če lahko tako rečemo. Vsekakor pa ne moti, da je jezik nerazumljiv oziroma ne nastopa racionalno. Stvari lahko dojemamo seveda tudi drugače in mogoče je že čas, da se umetnosti vrne nerazumljivo. In še nekaj: Sliši se, da se za Caminoigro zanimajo tudi na tujem. Kakšno potezo bo potegnila založba?

park extreme

Februarsko očiščenje

Domnevam, da tisto Cankarjevo o Slovincu, ki je jokal in mu niti bog ni mogel pomagati, poznate. Seveda. Klasika. Človek sedi na kamnu in joče. Pride mimo bog in ga vpraša, počemu. Slovenec sem, odvrne, ali tako nekako. In bog dvigne roke. Nekaterim tudi on ne more pomagati ... Sam sicer nisem sedel na kamnu in nisem jokal in mimo je prišel samo Vidmarjev Igor, pravzaprav sem mimo njega prišel jaz, on pa me je povabil na kavo, ampak vse drugo je podobno. OK, malce. Povabil me je na kavo in sem mu odvrnil, da ne morem, ker moram najprej vremenarjem zbrcati prašne riti, saj so za kulturni praznik napovedali pol metra snega, jaz pa, optimist, sem naročil ekipo ParkExtrema za smučanje z Gorjancev. Kot vedno sem spet lovil zadnji rok in kot vedno se je nekaj sfižilo. Ni bilo snega. Pravzaprav je vzcvetela pomlad. Pomlad, vremenarji. A vas zato plačujemo? Za kazen vsi trikrat s klavivom po tamalem prstku. Tistim, za vrtnanje po nosu ... Ljudje so veselo skakljali po mestu, deklicam so skoraj poletne bluzice že prav prešerno brstele, sam pa sem se držal prav čemerno. Kaj bi tajil, grozilo je, da prvič po tolikih letih ne bo Extrema. Saj ne bi bilo nič narobe, a se bojim, da ljudje tega sploh ne bi opazili in bi me urednik z veseljem odrezal od plačilnega čeka tudi v prihodnje. Itak sem že ves čas v nekakšnem suspenzu. "Sam' še v Krko se grem lahko vreč," sem potožil najbolj športnemu novinarju Dolenjskega lista (OK, namesto vreč' sem uporabil drug glagol) in človek je že vrtil telefonček. In mi urejal potapljaško opremo. In

mi jo tudi organiziral. Pet oblek mi je posodil Klub za podvodne aktivnosti, gospod Jure Gros pravzaprav, ampak dobil sem jih prav na vratih, kajti čez deset minut so se že odpeljali na potapljanje na nek hrvaški otok. Zato bomo več o klubu, zgodovini in njegovi dejavnosti napisali v eni naslednjih števil, ko jih bomo tudi spremljali pri kakšnem podvigu. Tokrat samo, da smo jim hvaležni. Res. Ker Krka je 8. februarja mrzla. Že iz Igorjeve pisarne (Igor ima definitivno

enega najlepših balkonov v Novem mestu) sem poklical Uroša, če je za. "Seveda," je bil kratek odgovor, "sam' da bo Extrem." Kar malce sem osupnil. Človeka vprašaš, ali bi se šel sredi zime vreči v reko z Ragovskega mosta in človek mirno pristane. Ej, tega ni niti v Ameriki. Pokličem Borisa. "Boris, jutri se gremo vreč' z mosta v Krko." "OK." Kar nisem mogel verjeti. Dobro, Grdina nisem niti vprašal, samo povedal sem mu, kam naj pride in kdaj. In je pristal, še preden sem mu povedal, da bomo oblekli potapljaške obleke. Grdin je itak Grdin, kaj bi nakladal ... Poklical sem še nekaj ljudi, ampak presenetljivo veliko jih je nenadoma dobilo trebušno gripo. Nekakšen instant virus ali kaj podobnega. Med njimi tudi Marta D. Mirno je zatajila ekipo. Da o Backu in njegovi sestri niti ne izgubljam besed. "Greš plezat' al v Krko skočt'?" Sem mislil, da sploh ni nobene dileme, ampak človek je šel plezat. Eh, kakor da bodo gore kam odšle. Krka bo pa odtekla ... Nekaj je sicer moja presvetla soproga mencala, da bi pa morda enkrat šla ona poleg, ampak nekdo v družini pa le mora biti svetel zgled najinima sinovoma in sva se demokratično odločila, da

bo ostala na mostu, a da kakšno njeno sliko bomo pa enkrat vseeno objavili, saj jo sumim, da ji je šlo le za to. Kdo si pa pri zdravi pameti še želi vreči v Krko? Prišel je dan D in kot tolikokrat sem bil tudi tokrat na koncu z živci. Skok je bil dogovorjen za 13-to uro. Ob 12:30 na mobilni telefon nisem dobil še nobenega. Grdina sem poklical domov, a ga brat ni hotel zbuditi, ker je kakor prejšnji dan žural. Klasika. Razložim, kako in kaj in se me usmili. Vrli fotograf pove, da je itak mislil vstati, ker mu je ura že pred pol ure zvonila in da bo

prišel. Gospoda Lubeja je lastnoročno zbudila mama, a tudi šele potem, ko sem ji povedal, da ga hočem vreči v reko. Borisa sem dobil na Majin telefon, ta je bila lahka ... Vreme je bilo sončno, na mostu pa ne preveč firtcev. Nihče ni prišel, ker so se bali, da bi jih morda ne prepričal v kakšno neumnost kar na kraju samem. Vsaj domnevam, da je tako. Spravili smo se v obleke in se sami sebi smilili. Vsakega je kaj tiščalo ali pa ni šlo gor ali pa ... samo da ne bi bilo treba skočiti. Da prijateljev ne bi bilo strah, sem povabil tudi Primoža, ki

športno surfa, in sem jim ga predstavil kakor strokovnjaka, ki bo pomagal, če bo kaj šlo narobe. Vsi so se pomirili. Aha, saj bo kul, imamo strokovnjaka, nihče pa se ni spomnil vprašati, kako bo ta strokovnjak, stoječ na mostu, oblečen v bundo, obut, pomagal nam tam doli v reki, če bo šlo kaj narobe. Roko na srce, saj Primož je strokovnjak, ampak za računalnike. On je bil tisti, ki je ugotovil, da imamo potapljaške obleke, ki smo si jih oblačili pol ure, oblečene narobe. Puritanci, preskočite naslednji stavek. Kurc jih gleda, pa naj bodo narobe! Morda bi bilo potrebno prej vzeti tisto light viagro, ki ga sicer ne napumpa dovolj, da možeš da jebeš, al dobro izgleda u kupačim gačama, čeprav dvomim, ker smo bili tako posrani, da tudi hard viagra ne bi pomagala. Tina je poiskala lestve, po katerih bomo lezli ven (priznam, jaz sem scenarij izdelal samo do skoka z mostu, naprej nisem razmišljal), mi smo gledali, od kod bomo odskočili, Grdin je medtem pa padel v vodo. Nekaj se je natikal ... Pa je šel scenarij po zlu. Sprašujem ga, če je kaj mrzlo. Seveda, vpije, da ni, čeprav bi moral opazovati

tudi njegovo trpečo faco. A ker je nisem, smo se preostali trije junaki postavili vsak na svoj mostni nosilec in na tri, dva, ena skočili v prazno. Naj tukaj priznam, da ni dosti manjkalo, pa bi se bil usral, po domače povedano, in razmišljal sem, ali bi se sploh vrgel, čeprav sem vedel, da se bom na koncu itak moral in sem se z rahlo zamudo enostavno odlepil. Razmišljam, kaj se mi je cmarilo po možganih, ko sem letel in letel in letel in letel. Najverjetneje nič. Ker drugače sploh skočil ne bi. Potopil sem se v

vodo. Februarsko, sem povedal? Prejšnji dan so kulturniki pri županu še jedli tradicionalni narezek. Po nekakšni pomoti sem bil poleg tudi sam. In sva s Slavkom ugotavljala, da kurc pa tak sprejem, če ni jastoga. Ali je to ugotavljal nekdo drug in sva midva samo poslušala? Kakor koli, ni me totalna kap zaradi mrzle vode. Pravzaprav je bil občutek nekako - božanski. V obleki je bilo morda nekaj zraka in sem kakor malce lebdel v vodi. Zeblo me je le v obraz in roke, a tega zaradi adrenalina sprva niti nisem čutil. Pogledal sem okoli sebe in tudi Boris in Uroš sta uživala, otresli smo se strahu. Grdin je pa itak že prej vriskal. Skoraj eno uro smo plezali po mostu in skakali, Uroš je šel enkrat celo z vrha na glavo, a ga je v vodi tako grdo obrnilo, da si jaz tega potem nisem upal ponoviti. Glavco sem skakal samo s sredine, morda kakšnih treh, štirih metrov. Očitno smo tako očitno uživali, da se je totalno našaril tudi naš Marči, je bil tudi sam kmalu v obleki in med nami v vodi. Postavil je celo višinski rekord, saj je skočil z ograje, a ga sumim, da je hotel le narediti vtis na svojo soprogo Tinco, ki ga je občudujoče fotografirala v vseh pozah. Ja, tudi

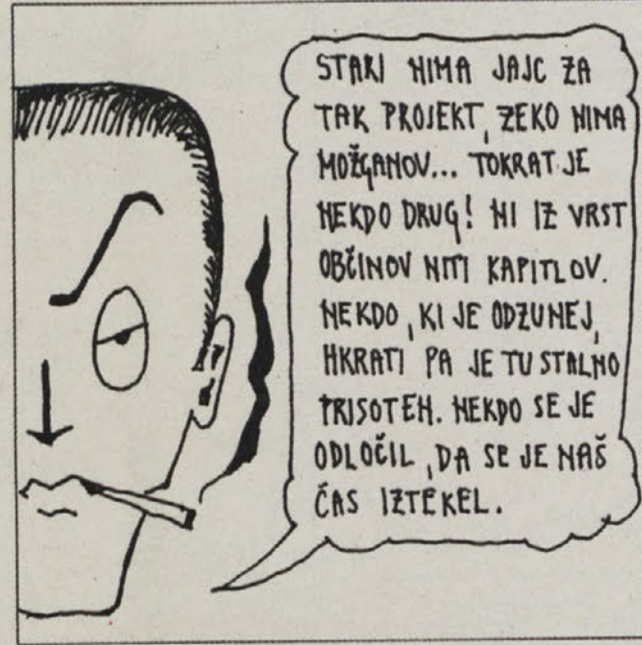
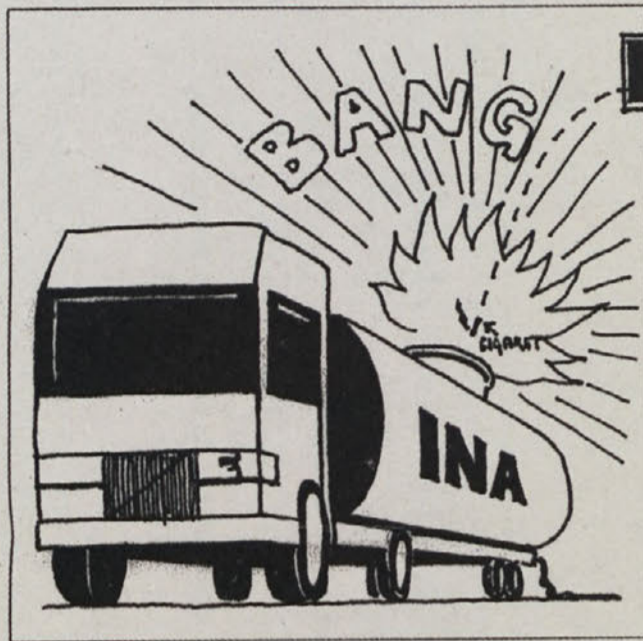
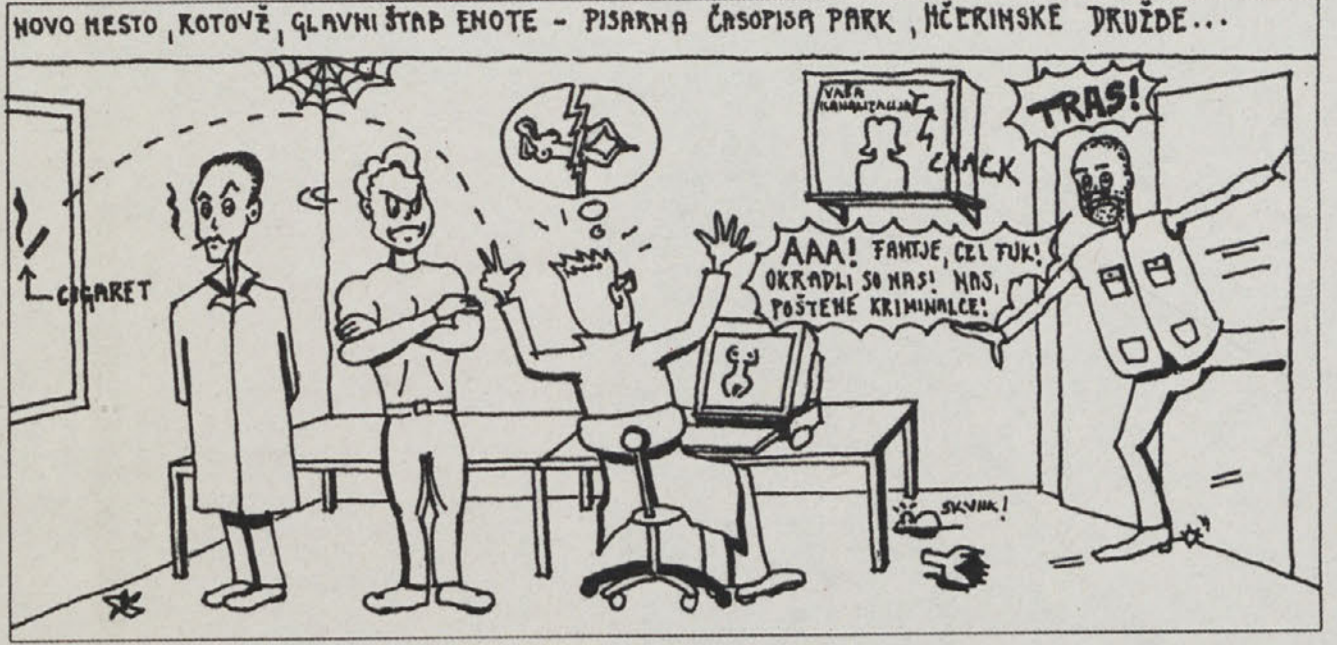
takšni so še. Ki šarmirajo svoje žene. Delali smo takšno rabuko, da nobena od osemindvajsetih rac ni prišla blizu, ko jim je neka upokojenka prinesla vsakodnevnih kruh. Ah ta mladina, ji je ušlo, da me je kar pogrelo od ugodja, da je mene, ki sem tudi že malce pred penzijo, prištela med njih, ampak preveč glasno pa le ni godrnjala, ker je mislila, da smo potapljači, ki smo čistili reko ... Ko je na koncu urednik izvlekel še magično (plačilno) kartico in skočil do pronto-pizze po sokove, pive in pizze, se je dan končal skoraj popoln. Evo, včasih, ampak res samo včasih, je dobro skočiti z mostu v reko. Čeprav pozimi. Za prijateljem, recimo. Ali pa z njim ...

Evošinjagnjurcavadomujedo ...

foto: Tomaž Grdin, Tina Dovič

ZEMLJA LETA 2002. VSE POTEKA NORMALNO, MIRNO, HARMONIČNO. CIVILNI SATELITI OPRAVLJAJO SVOJE ZNANSTVENO IN HUMANITARNO POSLANSTVO, DOKLER...

ENOTA POTLAČ

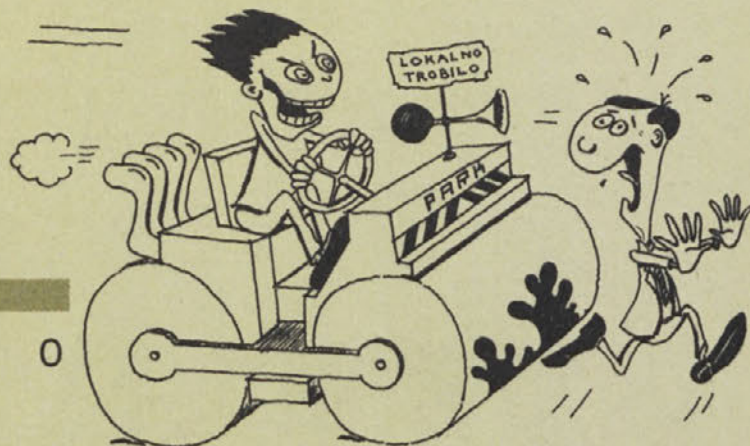
IN KO JE TEMNO TEMNA NOČ PADALA NA ZASPANO MESTO, JE ENOTA POTLAČ ZAČELA MORDA SVOJO ZADNJO BITKO...

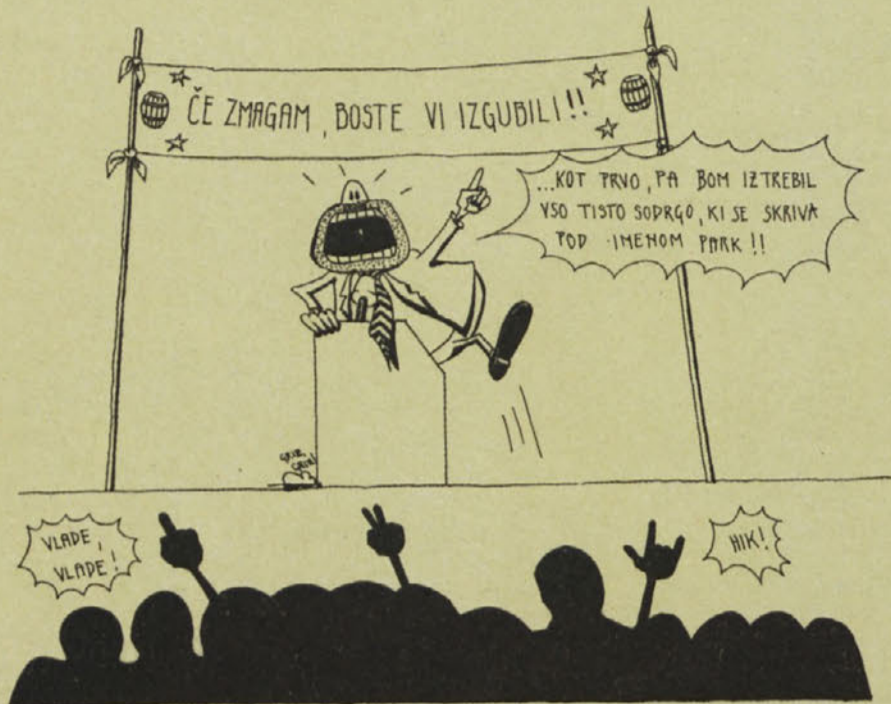
SE NADALJUJE...

POTLAČ

l o k a l n o t r o b i l o

Začela se je bitka za župana

Predsednik države sicer še ni razpisal volitev županov, vendar se je bitka že začela. Kandidaturo so nam že potrdili naslednji kandidati: direktor druge največje slovenske farmacevtske družbe **Knez Miloš**, dosedanji župan v senci **Mirko i Slavko**, kreativni direktor KKK Krka **Vlade Sodček** (glej ilustracijo), nesojeni predsednik LDS, največji slovenski podjetnik, dosmrtni naročnik na Potlač in podpornik Parklige **Dolfek Telezupan**, trener slovenske reprezentance in prihodnji trener NK Elan **Srečko Nacionale**, najcenejši slovenski in scenarist **Matjaž Inserter**, direktor monopolnega nepremičninskega podjetja **Zona dr. Somrak**, direktorica lokalne uprave **Mojči**, vodja GOGARNE knjige **Blajko Borrić** (še ne potrjeno, vendar zelo verjetno) pa tudi odgovorni urednik trobila **Jebul**.

Sicer pa smo izvedeli še nekaj zelo začinjanih zgodb in ozadja. Član specialne enote Potlača in direktor Založbe (v stečajju) **Metadoni** je na naše eksplicitno vprašanje izjavil: "Odpovedujem se kandidaturi, saj podpiram dosedanjo zelo sposobno garnituro." **Rajko Rajc** (predsednik Lokaldijota) sicer ne daje izjav za javnost, vendar smo iz dobro obveščene kroge blizu Sekretariata za mladino izvedeli, da se za nič na svetu ne bo odpovedal novemu laptopu, ki mu ga je zaradi zaslug za narod podarila grupa DNS pod pogojem, da ostane dosmrtni direktor Lokaldijota.

Jebul je takole utemeljil svojo kandidaturo: "Park že ves čas odlično sodeluje z mestno občino, ne vem, zakaj ne bi še bolj utrdili naših pristnih vezi."

Novomeška policija je (po "prijateljskem" prepričevanju kolegov iz levosredinskih strank) končno tudi potrdila, da slovita rdeča obleka, na kateri so našli

sumljive madeže sedanjega župana **dr. Starja** (spomnimo se njegove izjave za Potlač "Ako može Billy the Klinton, mogu i ja") vendarle ne pripada direktorici **Mojči**, tako da je ta uslišala moledovanja svojih podanikov in pristala na kandidaturo. "To bo boj ... ne boj, mesarsko klanje," pravi.

Direktorica Kliničnega centra Janeza Trdine **Mirka Melona** je odločno zavrnila namigovanja o kandidaturi, drži pa, da bo odstopila s svojega položaja in zamenjala **Kneza Miloša**, če bo ta prevzel županski fotelj. Delnice Krke so namreč po njenem mnenju precenjene. S predanim delom bo zbila njihovo ceno, potem pa zadevo prodala Ameriki oziroma v skrbne roke **Shit 'n Younga**, ljubiteljskega ambasadorja ZDA in profesionalnega predstavnika za tisk ameriških farmacevtskih družb. "Če smo stolkli Afganistan, bomo tudi Dolenjsko, samo da jo najdemo na zemljevidu," je izjavil Shit 'n Young za Potlač in preživel.

Čaka nas torej vroče poletje, polno zakulisnih bojev, lobiranja, preseravanja in nategovanja, nekateri kandidati pa so, kot vidimo, že začeli predvolilno kampanjo.

Občina ustanovila pasje zavetišče

Z ustanovitvijo **Nove komunale d.o.o.** bo občini nenadoma priteklo zelo veliko sredstev, ki jih bo namenila za ustanovitev in delovanje javnega zavoda **Pasje zavetišče**, ki bo hkrati tudi odlagalnišče za odslužene občinske funkcionarje. Po predračunih bi oskrba enega psa dnevno stala 600 sit. **Tovariš**

Flora pa se je, da bi preprečil razmetavanje davkoplačevalskega denarja, prostovoljno javil, da bo lačne zveri vsakodnevno vodil na malico k Rezlju, kjer je topli obrok na voljo po 500 sit (enega župana smo podarili pokopališču, drugega bomo pa zavetišču tlač).

Vic vas gleda

Metadoni: Kakšno bo novo ime Zarje d.o.o. po županskih volitvah?

Mirko i Slavko: ???

Metadoni: Zona Somraka d.d.

Mali oglasi in osmrtnice

on : ona

Sem urejen in dobro situiran gospod nižjih srednjih let, zaposlen pri Založbi GOGA (ha, ha, ha). Naveličan sem mladih in neizkušeni knjižničark, zato si želim nežnih kontaktov z izkušeno starejšo damo. Javi se na šifro: Pazi, kaj si želiš, morda se ti bo uresničilo.

Vsem fenom sporočamo, da je umrl

Ante Kristan,
lekarnar v pokoju
*1889 - †2002

zaradi premajhne doze tigrovega gljivca.
Oglasil se nam bo iz druge galaksije, iz nekega drugega časa, morda kakega pomladnega dne, ko bodo spet brsteli beli maki na poljih Afganistana.

nagradna igra

Kdor ve, kdo je brezvestni lastnik, ki je vozilo, ki ga skupaj drži samo še prtlačnik na strehi, namesto na odpad odpeljal pred mestno hišo, dobi lepo **praktično nagrado** Založbe GOGA. Rešitve pošljite na **park@drustvo-dns.si** ali SMS na **041 992 111**.

Nategi: 5

Dr Novšek

Krka pa teče naprej

Na meglenem novomeškem nebu je kot zvezda severnica zasijala košarkarska ekipa Krke. Preporod Krke seveda ni stvar naključja ali trenutnega navdiha. Gre za kontinuirano delo in angažiranje več elementov. Če smo iskreni (in iskrenost je poleg poštenosti slovenska paradna disciplina - je kdo videl Podobnika) gre bolj kot za angažiranost za deangažiranost in eliminacijo določenih elementov. Pa pogledjmo.

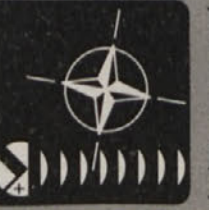
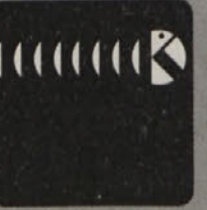
Prvi korak na poti k uspehu je bila nevtralizacija nekaterih kreativcev, ki so dolga leta krojili usodo kluba, ljudi v njem in navijačev. Saj ne, da so v preteklosti zjebali čisto vse, kar se je zjebati dalo, stvari so se z njihovo odstavitvijo na stranski tir in s prihodom g. Jermana na odgovorno mesto začele občutno obračati na bolje. Gospodje so bili pač vzgojeni v duhu druge B jugoslovanske lige in so od sebe in za sebe dali vse, kar so mogli in znali, ter klub pripeljali pred duri Evrope. Za kaj več jim je zmanjkalo moči in znanja, kar pa nikakor ne zaseni njihovih nespornih zaslug za narod.

Na svetu ni bilo bolj logične stvari kot je bila zamenjava trenerja Pipana, pa čeprav je prišla prepozno. Odlasati s tem le še za sekundo bi bilo za klub zagotovo usodno. Ne samo da bi kmalu umanjalo dobrih oziroma sploh kakršnih koli rezultatov, ne samo da bi kmalu umanjalo dobrih, treznih in psihično stabilnih igralcev, ampak pri bogu, kaj bi šele bilo z navijači. Zaradi Pipana je bilo praktično celo mesto v stresu, proizvodnja je drastično padla, število obiskov pri psihiatru se je potrojilo, konzumacija poživil in tradicionalnih antidepressivov, tu mislimo predvsem na alkohol, je poskočila do te mere, da ministru Kebru ni preostalo drugega kot da uvede inhibicijski zakon, če noče izgubiti cele regije. Da niti ne omenjamo sovražnih prevzemov gostinskih lokalov, samomorov, družinskih tragedij in nepojasnjenih umorov, ki so bili brzkonje posledica hude duševne stiske in napetosti meščanov povzročene od fenomena Pipan. Torej, hvala bogu, Pipan je mrtev, naj živi Spahija.

Spahija je na hitro postrojil vrste Krke, iz problematičnih adolescentov naredil zrele košarkarje, ekipi dal krila, jajca in pamet, napol žive navijače spravil v delirij, tako da so spet v igri psihiatri in tekoča pomirjevala, uprava je skupaj z dolenjskim globalnim šefom g. Kovačičem z eno nogo že v nebesih, proizvodnja naglo raste, Evropa pa ima verjetno občutek, da na svojih parketih doživlja realizacijo sodobne novomeške inscenacije Bajke in povesti izpod Gorjančev, vredne talenta samih 3minilnBaltazarjev.

In čeprav vsi elementi v klubu le niso na tako visokem nivoju kot je zadnje čase na visokem nivoju igra ekipe, pa nam cela zadeva daje slutiti, da morda le ni daleč čas, ko bo podgurski klub v vseh pogledih prerasel v klub evropskega formata. Saj veste, za pametno glavo gre tudi neumno telo.

zgodba o uspehu

Potlač, lokalno trobilo

Direktor: Dr. Novšek

Ureja Urad za raziskovanje rudnin in izgubljanje časa: Jebul in Big Fak (suspendiran)

Oddelek za ideološko indoktrinacijo in fizični razvoj: razpuščen

Specialna enota: Šizi (poveljnik), Metadoni (v.d. fizični), Bacek in Kečap Tomasso (topovska hrana)

Tajnik: Nacek Pacek

Glavni štab: Rotovž

email: potlac@drustvo-dns.si

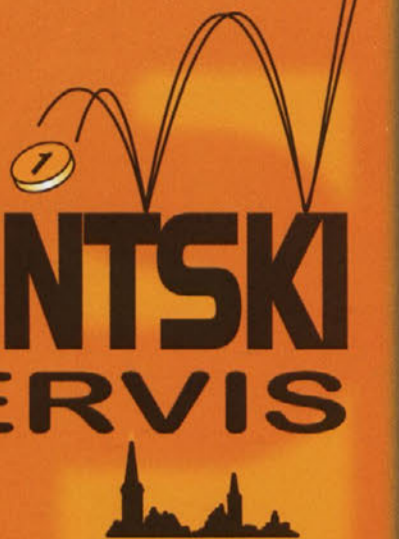
IŠČEŠ DELO?

ali pa si ga že našel, pa ne veš
kako naprej...

POKLIČI

ŠTUDENTSKI SERVIS

NOVO MESTO

NOVO MESTO, PREŠERNOV TRG 6, TEL: 07 3374 370
TREBNJE, GUBČEVA CESTA 16A, TEL: 07 3460 520

HTTP://WWW.DRUSTVO-DNS.SI - - - E-MAIL: SSNM@DRUSTVO-DNS.SI
E-MAIL: SSTR@DRUSTVO-DNS.SI

tu
študentje
in
dijadi
zaslužijo
10%
več!

NOVOSTI

STALNE NAPOTNICE

S 1. 7. 2001 smo začeli izdajati napotnice, ki se izdajajo za isto osebo pri stalnem delodajalcu za daljše časovno obdobje.

ŠS NA SPLETU

Od 01.07.2001 je možno na naši spletni strani
<http://www.drustvo-dns.si/ss/>:

- naročati napotnice,
- naročati vpisne liste,
- pregledati prosta dela,
- vpisati se v vrsto iskalcev zaposlitve
- najti vse kar morate vedeti o delu preko Študentskega servisa.

VSE NA ENEM MESTU

Pri nas lahko odprete tudi tekoči račun
pri naslednjih bankah:

Kar pojdi! Tvoj denar je že tam.

V 80 državah sveta ga lahko odslej dvigneš kar s svojo Mega kartico.

- Ker je tvoja Mega kartica, ki jo prejmeš ob odprtju svojega Mega tekočega računa v SKB banki, čisto prava Maestro kartica.
- Ker lahko zdaj z njo dvigaš svoj denar ne le na več kot 900 bankomatih po Sloveniji, ampak tudi na več kot 600 tisoč bankomatih v tujini.
- Ker lahko z njo plačuješ ne samo na 20 tisoč prodajnih mestih po Sloveniji, ampak tudi na več kot 5,2 milijona prodajnih mestih po vsem svetu.
- Ker je vsaka Mega Maestro kartica zdaj svetovna popotnica.

Mega, ne?

SLOVENIJA

GENERALNI SPONZOR
OLIMPIJSKE REPREZENTANCE

www.skb.si

www.skb.net

wap.skb.si

SKB BANKA D.D.
SOCIETE GENERALE GROUP